

Vlaams
Parlement

vergadering **C25 – LEE4**
zittingsjaar 2010-2011

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening
en Onroerend Erfgoed

van 13 oktober 2010

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het permanent woonrecht en de declaratieve attesten - 2399 (2009-2010)	5
Vraag om uitleg van de heer Marcel Logist tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over aan een ruimtelijk uitvoeringsplan gekoppelde onteigeningsplannen - 2280 (2009-2010)	9
Vraag om uitleg van de heer Dirk Peeters tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de reconversie van gassites en de spanning tussen het Grond- en Pandendecreet en de gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen (GRS) - 2328 (2009-2010)	10
Vraag om uitleg van mevrouw Sonja Claes tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het geplande nieuwe afwegingskader voor windturbines - 2456 (2009-2010)	
Vraag om uitleg van mevrouw Valerie Taeldeman tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de omzendbrief inzake het inplanten van grootschalige windturbines - 2473 (2009-2010)	
Vraag om uitleg van mevrouw Mercedes Van Volcem tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over een afwegingskader voor windmolens - 185 (2010-2011)	12
Vraag om uitleg van mevrouw Griet Coppé tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over een nieuwe aanpassing van de pas verstrengde toegankelijkheidsregels op openbare gebouwen - 2470 (2009-2010)	21
Vraag om uitleg van de heer Tom Dehaene tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de mogelijkheden met vierkantshoeves - 109 (2010-2011)	25
Vraag om uitleg van de heer Lode Ceysens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de implementatie van de conclusies van de commissies-Berx en -Sauwens en hun impact op ruimtelijke ordening - 81 (2010-2011)	26
Vraag om uitleg van de heer Dirk de Kort tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het vermoeden van vergunning en de reikwijdte van de artikelen in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hierover - 110 (2010-2011)	29

Vraag om uitleg van de heer Karlos Callens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het plaatsen van bijgebouwen in agrarisch gebied
- 112 (2010-2011)

31

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het dossier inzake de motorcrossterreinen
- 20 (2010-2011)

Vraag om uitleg van mevrouw Linda Vissers tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de stand van zaken met betrekking tot motorcrossterreinen
- 64 (2010-2011)

32

■

Voorzitter: de heer Bart Martens

Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het permanent woonrecht en de declaratieve attesten - 2399 (2009-2010)

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Minister, ik stel deze vraag omdat ik toch wel voel dat er enige ongerustheid bestaat in verband met het afleveren van declaratieve attesten. Ook zijn er enige onduidelijkheden.

In de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening wordt een woonrecht toegekend aan de permanente bewoners van een weekendverblijf. Artikel 5.4.3, paragraaf 3, stelt dat ook de gezinsleden van dit woonrecht kunnen genieten, maar dat die zelf geen eigenstandig woonrecht hebben of opbouwen. Permanente bewoning is dus heel duidelijk gedefinieerd. Ook de gezinsleden zouden van het woonrecht kunnen genieten zolang een permanente bewoner daar woont. Het bestaan of het verval van het woonrecht wordt in een declaratief attest vastgelegd. Voor het verkrijgen van dit declaratief attest dient de permanente bewoner een aanvraag in te dienen voor 31 maart 2011, waarop de gemeente in normale omstandigheden verplicht is binnen de 3 maanden te beslissen.

De verhouding tussen het decretaal recht en de mogelijkheid tot het aanvragen van een declaratief attest is op het terrein niet altijd even duidelijk. Een negatief declaratief attest kan naast door de gemeente ook afgeleverd worden door de stedenbouwkundige inspecteur, gewestelijk ambtenaar van de wooninspectie of de wooninspecteur.

Ondertussen zijn er heel wat attesten afgeleverd en is er wat onrust ontstaan doordat mensen meenden dat zij recht hadden op een woonrecht en nu ineens een negatief declaratief attest ontvangen. Het gaat meer bepaald over situaties waar een gezinslid komt bijwonen, waardoor de permanente bewoner zijn woonrecht zou verliezen.

Ik geef een voorbeeld. Een alleenstaande man leert een nieuwe partner kennen die over een woning beschikt. Ze gaan samenwonen of huwen. Als echtelijke woning wordt geopteerd voor het weekendverblijf. De permanente bewoner is geen eigenaar van de woning van de partner en heeft er ook niet het volle vruchtgebruik op. Toch moeten we vaststellen dat beiden een negatief declaratief attest krijgen omdat de vrouw, het nieuwe gezinslid, een woning in eigendom heeft. Dit negatief declaratief attest leidt tot een boete van 5000 euro, een immense som, indien zij de weekendwoning niet verlaten binnen de 3 maanden en de boete wordt 10.000 euro indien zij de weekendwoning niet verlaten binnen de 6 maanden. Dat loopt dus aardig op.

Dat heeft als gevolg dat indien de permanente bewoner niet voor 200 percent de volledige achtergrond kent van een nieuw gezinslid, hij het risico loopt zijn eigen woonrecht te verliezen. Dat zorgt voor heel wat onduidelijkheid, verwarring en schrik om dergelijke declaratieve attesten aan te vragen. Wat raad je een permanente bewoner aan die een kind via de rechtbank krijgt toegewezen die een woning in eigendom heeft? Het is alleszins niet duidelijk, bij de uitvoering van het decreet, welke consequenties een nieuwe bewoner allemaal kan hebben op het woonrecht van de permanente bewoner. Heeft de decreetgever de rechten van de permanente bewoner en gezinsleden net niet willen gescheiden houden om dergelijke niet te voorziene consequenties te vermijden? Momenteel hebben heel wat permanente bewoners dus schrik om hun declaratief attest aan te vragen en stellen dit uit. De gemeentelijke diensten zelf weten niet meer wat precies de gevolgen kunnen zijn en raden dus aan om geen attesten aan te vragen. Ook daar is dus de vraag hoe men daarmee moet omgaan.

Minister, hebt u er zicht op hoeveel aanvragen al zijn ingediend en hoeveel positieve en/of negatieve attesten zijn afgeleverd? Hoeveel negatieve attesten zijn al afgeleverd door stedenbouwkundige inspecteurs, gewestelijke ambtenaren van de wooninspectie en/of de wooninspecteurs? Zijn deze attesten enkel een reactie op een aanvraag, dus op het moment dat er een declaratief attest wordt aangevraagd? Of kunnen deze diensten ook een negatief attest afleveren als zij gewone vaststellingen doen te velde? Wordt dat dan ook gedaan?

Bij het afleveren van een negatief attest wordt de gemeente of de burgemeester gevraagd om het verbod op wonen te handhaven. Met andere woorden, er wordt gevraagd een proces-verbaal op te stellen, al dan niet met stakingsbevel, en soms om een herstellvordering in te leiden. Indien de gemeente of burgemeester nalaat om dit te doen, wat zijn dan de gevolgen voor enerzijds de bewoners en anderzijds de gemeente of de burgemeester?

Bij elke aanvraag moet de gemeente een conformiteitsonderzoek voeren met het oog op de Vlaamse Wooncode. Een aantal kleine gemeenten met heel wat weekendverblijven op hun grondgebied geven het signaal dat zij onvoldoende geschoold personeel en tijd hebben om deze opdracht grondig te doen en dan ook nog eens binnen de vooropgestelde tijdspanne. Kan het niet tijdig beslissen van de gemeente leiden tot een 'impliciete inwilliging' met als gevolg een positief conformiteitsattest? Welke risico's houdt dit in voor de gemeenten? Kan de gemeente een andere instantie aanduiden die voor haar deze opdracht uitvoert? Waaraan moet deze instantie voldoen? Kunnen de kosten die verbonden zijn aan dit onderzoek ergens gec recupereerd worden bij het Vlaamse Gewest of bij de aanvrager?

Wat zijn de verweermiddelen van een burger die een negatief declaratief attest ontvangt? Kan een nieuw inwonend gezinslid na 31 augustus 2008 het woonrecht van een permanente bewoner tenietdoen, zonder dat hij extra juridische rechten geeft aan de permanente bewoner? Welke situaties of juridische rechten in dezen kunnen wel allemaal leiden tot het verlies van het woonrecht van de permanente bewoner? Met andere woorden, waar moeten de permanente bewoners oog voor hebben? Welke richtlijnen hanteert de administratie om een oordeel te vellen over het declaratief attest? Kan bijvoorbeeld een permanente bewoner zijn woonrecht verliezen doordat een nieuw gezinslid die een woning in eigendom heeft bij hem of haar komt wonen? Welke risico's of gevolgen zijn er voor de permanente bewoners die geen declaratief attest aanvragen? Is het permanent woonrecht immers geen decretaal recht dat volgt uit het decreet en niet uit het attest? Moet men een declaratief attest aanvragen of heeft de permanente bewoner decretaal het recht van permanente bewoning toegewezen gekregen?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Voorzitter, collega's, de aanvragen voor het declaratief attest van woonrecht worden ingediend in de gemeente waar het weekendverblijf is gelegen. Ik heb dan ook geen concreet zicht op het aantal aanvragen die tot zover werden ingediend. De declaratieve attesten wordt verstrekt door het college van burgemeester en schepenen, zonder dat men andere besturen daarvan in kennis moet stellen.

Dit is anders bij een negatief declaratief attest. Dit kan worden verstrekt door het college van burgemeester en schepenen, door de stedenbouwkundige inspecteur, door de gewestelijke ambtenaar belast met opdrachten inzake kwaliteitsbewaking of door de wooninspecteur. Het uitvoeringsbesluit legt een verplichting op om een afschrift van het negatief declaratief attest te versturen aan de andere overheden die negatieve declaratieve attesten kunnen afleveren, aan de procureur des Konings en aan het OCMW van de gemeente waar het weekendverblijf is gelegen.

Het Agentschap Inspectie Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed (RWO) stelde in het totaal 137 negatieve declaratieve attesten op. Daarnaast hebben we nog kennis van 11 negatieve declaratieve attesten en 5 positieve declaratieve attesten van woonrecht, opgesteld door het college van burgemeester en schepenen van diverse gemeenten.

Het Agentschap Wonen-Vlaanderen noch de wooninspecteurs hebben tot zover declaratieve attesten afgeleverd. De attesten van de stedenbouwkundige inspecteurs werden ambtshalve opgesteld naar aanleiding van eigen vaststellingen of vaststellingen van de politie. In de meeste gevallen gebeurt dit bij nieuwe inschrijvingen in het bevolkingsregister. Er wordt meteen besloten tot een negatief attest, om nieuwe permanente bewoning, en zo een uitbreiding van het probleem, tegen te houden.

Bij de aanpak van de permanente bewoning van weekendverblijven is het vooral belangrijk dat er geen nieuwe permanente bewoning ontstaat, dat het probleem met andere woorden ingeperkt blijft tot de bestaande permanente bewoning. Daarom wordt er bij elke nieuwe vaststelling gevraagd een proces-verbaal met stakingsbevel op te stellen en toe te zien op de naleving ervan.

Ik denk dat niemand gebaat is bij nieuwe permanente bewoning. Het bestuur niet, maar ook de bewoners niet, aangezien de huidige decretale regeling hier geen oplossing voor biedt. Met de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening is een gedoogbeleid ingevoerd ten aanzien van de permanente bewoners die aan alle voorwaarden van het woonrecht voldoen. De uitvoering van het decreet stelt de bevoegde overheden dus voor de taak een consequent handhavingsbeleid met betrekking tot weekendverblijven uit te voeren, en hierin speelt het gemeentebestuur een centrale rol.

Over uw vraag over het geschoolde personeel voor het conformiteitsonderzoek kan ik enkel stellen dat al vanaf 1998 het college bevoegd is om conformiteitsattesten af te leveren in toepassing van de Vlaamse Wooncode. In feite zou vanaf die datum de gemeente in staat moeten zijn om kwaliteitsonderzoeken uit te voeren. De gemeente kan zich uiteraard ook laten bijstaan door externen, bijvoorbeeld een architect. De gemeenteraad kan eventueel beslissen om de afgifte van een declaratief attest met betrekking tot het woonrecht betalend te maken. Zij kan daarvoor een retributie heffen.

De termijn van 3 maanden om een declaratief attest af te leveren, is slechts een termijn van orde. Het niet tijdig beslissen over een aanvraag van een attest kan dus nooit een stilzwijgende inwilliging van de aanvraag van declaratief attest tot gevolg hebben. Trouwens, het attest is slechts declaratief en zal dus nooit rechten genereren. Of men al dan niet over een woonrecht beschikt, hangt af van de vraag of men voldoet aan de voorwaarden uit de Vlaamse Codex en dus niet van het declaratief attest.

Aangezien het woonrecht uit kracht van het decreet geldt, stelt een negatief attest enkel vast dat de voorwaarden voor de toepassing van het woonrecht niet vervuld zijn. Er is niet in een beroepsmogelijkheid voorzien. In een gerechtelijke procedure naar aanleiding van een stakingsbevel of een herstellvordering heeft de bewoner van een weekendverblijf de mogelijkheid om zich in zijn verweer te beroepen op het woonrecht en kan hij desgevallend de inhoud van een negatief attest betwisten. Men kan dus niet in beroep gaan tegen een negatief declaratief attest, maar als er een rechtszaak voor herstel enzovoort komt, dan kan men ook daarop ingaan.

Het decreet bepaalt dat het woonrecht vervalt zodra de permanente bewoner: niet ingaat op het eerste aanbod tot herhuisvesting van overheidswege; het weekendverblijf niet langer als hoofdverblijfplaats betreft; een andere woning volledig in volle eigendom of volledig in vruchtgebruik verwerft; na 1 september 2009 een stedenbouwkundig misdrijf begaat. Dat zijn de vier manieren waarop je het woonrecht kunt verliezen.

Het voorbeeld in uw vraag, dat een nieuwe partner die een woning bezit, het woonrecht van de permanente bewoning tenietdoet, wordt mijns inziens door het decreet duidelijk genoeg beantwoord. Het gaat hier niet over een van de vier genoemde punten voor verval. Het decreet maakt duidelijk onderscheid tussen de permanente bewoner met woonrecht enerzijds en de gezinsleden die geen eigenstandig woonrecht opbouwen anderzijds. Het voorbeeld van

de nieuwe partner met een eigendom wordt dus als volgt beslecht: de partner mag als gezinslid bij de permanente bewoner inwonen, maar hij of zij bouwt zelf geen eigen rechten op.

Het antwoord op uw laatste vraag heb ik eigenlijk al gegeven, want het is de bevestiging dat het woonrecht uit de kracht van het decreet bestaat en de tussenkomst van een declaratief attest is dus niet vereist om onder het woonrecht te vallen. Met de afgifte van een declaratief attest wijzigt bijgevolg de rechtssituatie van betrokkene niet, maar het wordt voor hem of haar duidelijk of het woonrecht in een concreet geval van toepassing is.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Minister, ik wil u hartelijk danken voor het antwoord. Ik ben blij met dat antwoord, omdat het een aantal zaken bevestigt die wij met het decreet bedoelden.

Ik stel vast dat in principe een nieuw gezinslid duidelijk zelf niet de rechten kan tenietdoen van de permanente bewoner. Ik moet wel vaststellen dat er met dat oogpunt wel negatieve attesten zijn afgeleverd. Er is geen beroepsmogelijkheid, verneem ik. Ik stel me dus de vraag op welke manier die mensen in verweer kunnen gaan en op welke manier dat het best wordt aangepakt. Het is belangrijk dat dat met de diensten eens wordt bekeken en wordt teruggekoppeld.

Ik ben het met u eens dat het decreet heel duidelijk de bedoeling heeft om geen nieuwe permanente bewoners toe te laten, en het gaat om een gedoogbeleid van de huidige situatie. U zegt ook dat er bij nieuwe vaststellingen een pv wordt opgemaakt. Ik moet ook vaststellen dat de gemeenten de opdracht krijgen om, als een negatief attest is afgeleverd, een pv op te maken, eventueel met stakingsbevel. Is dat correct? Hoe moeten de gemeenten daarmee omgaan? Dat is me niet heel duidelijk.

U zegt dat de gemeenten het conformiteitsonderzoek moeten doen, en dus moeten ze geschoold personeel hebben. Het probleem rijst dat het vaak om kleinere gemeenten gaat en ze een massa vragen krijgen. Heel wat weekendverblijven zijn geconcentreerd in bepaalde gemeenten. Zijn er naast architecten ook andere instanties die dit kunnen doen? Zijn er voorwaarden waaraan die instanties moeten voldoen? Kunnen bijvoorbeeld intercommunales ook dergelijke opdrachten opnemen?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Stel dat iemand vindt dat hij ten onrechte een negatief declaratief attest heeft gekregen, toch blijft zijn woonrecht bestaan omwille van de codex. Als er ooit een vordering bij de rechtbank komt, kan men nog altijd terugvallen op de codex. Dat negatief declaratief attest geeft alleen maar weer dat het beoordeeld wordt als negatief. De persoon in kwestie kan altijd opnieuw een declaratief attest aanvragen. Er staat nergens dat men dat maar één keer mag doen. Dat is een mogelijkheid. Als er verkeerde interpretaties zijn, is het misschien aangewezen dat de gemeenten ons de vraag stellen hoe dat moet worden bekeken. Er kan dan verwezen worden naar het antwoord dat ik heb gegeven.

Ik kom tot uw laatste opmerking. De gemeenten moeten de creativiteit hebben om te kijken of men bijvoorbeeld een beroep kan doen op de buurgemeenten. Ik kan niet onmiddellijk antwoorden op de vraag over de specifieke voorwaarden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Marcel Logist tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over aan een ruimtelijk uitvoeringsplan gekoppelde onteigeningsplannen - 2280 (2009-2010)

De voorzitter: De heer Logist heeft het woord.

De heer Marcel Logist: Voorzitter, minister, het aanpassingsdecreet Ruimtelijke Ordening en het decreet Grond- en Pandenbeleid wijzigden artikel 2.4.4, paragraaf 2, eerste lid van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening door de in 2003 ingeschreven regeling te schrappen. Deze regeling handelde over de bevoegdheid tot het verlenen van onteigeningsmachtiging op basis van een onteigeningsplan dat samen met een ruimtelijk uitvoeringsplan opgemaakt werd en dat dezelfde procedure doorliep. Waar vroeger een onteigeningsplan, dat gevoegd was bij een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, aan de Vlaamse overheid moest worden voorgelegd en het ruimtelijk uitvoeringsplan zelf aan de deputatie ter goedkeuring moest worden overgemaakt, worden de onteigeningsplannen die mee vastgesteld zijn met gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen, thans goedgekeurd door de deputatie die ook de onteigeningsmachtiging verleent.

Deze wijziging van het genoemde artikel werd ingegeven door rechtspraak van het Grondwettelijk Hof die stelt dat de figuur van de onteigeningsmachtiging ten aanzien van gedecentraliseerde besturen past in het administratief toezicht, zijnde de provincies voor de gemeenten. De provincie Vlaams-Brabant heeft evenwel de intentie om zich onbevoegd te verklaren voor wat betreft het verlenen van de onteigeningsmachtiging omdat zij van oordeel is dat er een discrepantie bestaat tussen de codex en de onteigeningswetgeving zelf die de koning, of de Vlaamse Regering, de betreffende bevoegdheid geeft. De administratie Binnenlandse Aangelegenheden zal het standpunt innemen dat de Vlaamse Regering enkel bevoegd is voor onteigeningsplannen die gemaakt worden na het ruimtelijk uitvoeringsplan waarvan het de uitvoering beoogt, terwijl de onteigeningsplannen gevoegd bij een ruimtelijk uitvoeringsplan, onder de bevoegdheid van de deputatie ressorteren. Deze laatste zienswijze wordt ook gevolgd door het Departement Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed, alsook door de provincie Limburg.

Minister, wie is nu bevoegd voor het verlenen van een onteigeningsmachtiging op basis van een onteigeningsplan dat samen met een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan opgemaakt werd?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: U stelt een heel goede vraag. Artikel 2.4.4, paragraaf 2, eerste lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt dat het onteigeningsplan dat gelijktijdig met het onteigeningsplan wordt opgemaakt, tegelijk de procedure doorloopt die geldt voor de opmaak van het ruimtelijk uitvoeringsplan. Zoals u opmerkt, is de regel geschrapt die bepaalde dat niet de deputatie, maar de Vlaamse Regering over de goedkeuring van het onteigeningsplan en de afgifte van de onteigeningsmachtiging beslist bij gelijktijdige opmaak van het gemeentelijk RUP en het onteigeningsplan. De regel is dus geschrapt.

Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt duidelijk dat de decreetgever met deze wijziging de bevoegdheid voor het verlenen van de onteigeningsmachtiging in handen van de deputatie heeft willen leggen als het gemeentelijk RUP en het onteigeningsplan gelijktijdig worden opgemaakt. Over die bedoeling kan niet de minste twijfel bestaan.

De vraag is of die doelstelling met de huidige tekst ook wordt bereikt. Hoe deze bepaling zich verhoudt tot de federale onteigeningswetgeving, is voorwerp van discussie. Diverse provincies ontkennen dat ze thans bevoegd zijn voor de afgifte van de onteigeningsmachtiging en verwijzen de gemeenten door naar de minister van Binnenlands Bestuur. Ik ben me bewust van het probleem dat de regeling niet duidelijk is en een bron van discussie en onzekerheid.

Mijn administratie overlegt nu met het Agentschap voor Binnenlands Bestuur om tot een oplossing te komen. Op de uitkomst daarvan kan ik niet vooruitlopen, maar ik zal het parlement hiervan op de hoogte houden. U hebt gelijk, het gaat om een discussie tussen twee verschillende wetgevingen. We zoeken op korte termijn naar een oplossing.

De voorzitter: De heer Logist heeft het woord.

De heer Marcel Logist: Ik dank de minister voor zijn antwoord en hoop dat er zo vlug mogelijk gevolg aan wordt verleend, zodat er voor de gemeenten duidelijkheid over de uitvoeringsplannen komt.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Dirk Peeters tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de reconversie van gassites en de spanning tussen het Grond- en Pandendecreet en de gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen (GRS)
- 2328 (2009-2010)

De voorzitter: De heer Peeters heeft het woord.

De heer Dirk Peeters: In Vlaanderen zijn er verschillende gassites zoals Gent, Berchem, Sint-Truiden en Lier. Het zijn zeer interessante sites die voor renovatie in aanmerking komen en zich goed lenen voor het ontwikkelen van strategische woonprojecten en zelfs ecowijken. Zo is bijvoorbeeld de renovatie van de gassite in Lier tegelijk een belangrijk brownfield-project. Er is een brownfieldconvenant voor afgesloten en een strategisch woonproject is in de maak. De beperkte locatie van de oude gassite zelf komt perfect in aanmerking om er een nieuwe wijk in te planten conform de bepalingen van het gemeentelijk ruimtelijk structuur (GRS) met respect voor de vesten en een beperking van de bouwhoogte.

De stad Lier verkocht het terrein aan een Gentse brownfieldontwikkelaar. Voorwaarde bij de verkoop is dat er 15.000 vierkante meter woningen met parkeerplaatsen zouden worden ontwikkeld in het hele gebied, ook buiten de eigenlijke gassite. Daardoor worden nu ook plannen ontwikkeld in de vesten, wat een belangrijke groene long is voor de stad Lier. In het GRS van Lier staat dit gebied nochtans aangeduid als waardevol en te versterken groengebied en als overstromingsgebied. Een ruimtelijk structuurplan is een belangrijk beleidsinstrument dat bindend is voor de overheid.

Maar ook andere spanningen kunnen ontstaan tussen een vroeger goedgekeurd structuurplan en de eisen die nu gesteld worden vanuit het Grond- en Pandendecreet op het vlak van sociale woningen en de voorziene typologie van woningen. Om aan de taakstelling te voldoen, worden de oplossingen vaak in hoogbouw gezocht. Ik verwijs naar bijvoorbeeld de Kop van 't Sas in Bredene waar voor deze oplossing wordt gekozen.

Minister, kan een overheid, in tegenstelling tot haar eigen ruimtelijk structuurplan, bebouwing mogelijk maken via een RUP in wat door het structuurplan aangeduid werd als groengebied? Welke stappen moeten er dan doorlopen worden? Kan via een RUP afgeweken worden van de maximale bouwhoogte die door het onderliggende structuurplan is opgelegd? Hoe kan het instrument van het RUP gebruikt worden om afwijkingen van een GRS mogelijk te maken? Kan het gemeente- of stadsbestuur alsnog een nieuw RUP opmaken dat niet werd opgesomd in de bindende bepalingen van het GRS? Kan een gemeentebestuur alsnog in een positie terechtkomen waarbij het structuurplan moet worden herzien om te sporen met de taakstelling van het Grond- en Pandendecreet?

De voorzitter: De heer Ceyssens heeft het woord.

De heer Lode Ceysens: De heer Peeters kaart de spanning aan tussen het GRS en het ruimtelijk uitvoeringsplan. Als ik me niet vergis, is daar in de codex een opening voor gemaakt. Er is namelijk in een strategisch project voorzien. Zowel op het provinciale als het gemeentelijke niveau kan worden gevraagd om er een strategisch project van te maken en kunnen beide plannen parallel verlopen.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt dat een gemeente niet kan afwijken van het richtinggevend gedeelte van een GRS, behalve in bepaalde gevallen. Men mag ervan afwijken omwille van onvoorziene ontwikkelingen of omwille van dringende sociale, economische of budgettaire redenen.

De uitzonderingsgronden voor een afwijking moeten natuurlijk – en dat is essentieel – wel grondig worden gemotiveerd. Er mag eveneens van het richtinggevend gedeelte van een GRS worden afgeweken indien dat noodzakelijk is door maatregelen die vereist zijn voor de verwezenlijking van het bindend sociaal objectief.

Bebouwing mogelijk maken via een RUP in wat door het structuurplan als groengebied werd aangeduid en het via een RUP afwijken van de maximale bouwhoogte die in het structuurplan staat, kan dus enkel binnen deze decretale randvoorwaarden. Vooral een uitgebreide motivering in de toelichting bij het RUP is in dit kader essentieel.

De bindende bepalingen in een GRS geven de prioriteiten aan die het gemeentebestuur wenst uit te voeren op het gebied van ruimtelijke ordening. Het is een selectie van acties die voortvloeien uit het richtinggevende gedeelte van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan. Niets belet de gemeente echter om bijkomende acties naar voren te schuiven.

Enerzijds laat het decreet toe dat omwille van het sociaal objectief wordt afgeweken van het bindende gedeelte van het GRS. Het GRS kan niet worden ingeroepen door een gemeente om af te zien van de verwezenlijking van het sociaal objectief. Het bindend sociaal objectief houdt anderzijds, volgens het decreet Grond- en Pandenbeleid de verplichting in voor de gemeentes om bestaande gemeentelijke plannen en reglementen die een invloed hebben op de verwezenlijking van het sociaal woonaanbod, waar nodig af te stemmen op het vooropgestelde objectief. Maar tot zover moet geen enkele gemeente haar structuurplan herzien om tegemoet te komen aan de taakstelling uit het decreet Grond- en Pandenbeleid, ook niet de twee voorbeelden die u noemt.

De voorzitter: De heer Peeters heeft het woord.

De heer Dirk Peeters: Ik dank u voor uw antwoord, minister. Ook al staat in het Grond- en Pandendecreet een bindend sociaal objectief ingeschreven, soms blijven gemeentebesturen in een conflictsituatie zitten. In hun structuurplan hebben ze beleidsplannen gemaakt, vooruitzichten vastgelegd en later worden ze geconfronteerd met enigszins andere ontwikkelingen.

In de gemeenten die ik noemde, bleek de wetgeving niet altijd toe te laten om daar soepel mee om te springen. Ik weet niet hoe het nu zit in Lier, maar ik vermoed dat men daar erg ver is gegaan en dat men teruggefloten zal worden omdat men niet voldoet aan de randvoorwaarden die u aanhaalt. Ik ben blij dat u de randvoorwaarden nog eens in herinnering brengt. Er is wel een probleem met de compatibiliteit tussen het RUP en het RSV, maar men kan niet zomaar doen wat men wil. Ik ben blij dat u dat zegt, want sommige gemeenten beginnen er heel soepel mee om te springen.

Mijnheer Ceysens, u had het over een opening in het strategisch project. Ik weet dat. Ik wil dat het in goede banen wordt geleid. Ik vrees dat er toch weer ontsporingen mogelijk zijn.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Sonja Claes tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het geplande nieuwe afwegingskader voor windturbines
- 2456 (2009-2010)

Vraag om uitleg van mevrouw Valerie Taeldeman tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de omzendbrief inzake het inplanten van grootschalige windturbines
- 2473 (2009-2010)

Vraag om uitleg van mevrouw Mercedes Van Volcem tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over een afwegingskader voor windmolens
- 185 (2010-2011)

De voorzitter: Mevrouw Claes heeft het woord.

Mevrouw Sonja Claes: Voorzitter, minister, dames en heren, op 12 mei 2006 werd een afwegingskader voor windturbines opgesteld. Dat bepaalt de vergunningsvoorwaarden voor windmolens. Sinds vorig jaar zien we dat het afwegingskader niet meer voldoet. De drie vragen om uitleg over dat thema tonen dat wel aan.

Dat brengt problemen mee in de sector. Het enorme aantal aanvragen zorgt voor een heuse strijd tussen de bedrijven om een vergunning te bemachtigen. De gemeentebesturen worden geconfronteerd met die ongecoördineerde initiatieven. De omwoners worden geconfronteerd met een massa aanvragen, waardoor het draagvlak voor windturbines natuurlijk niet stijgt. Het Vlaams Parlement staat klaar en duidelijk achter de bouw van windturbines en wil dat draagvlak vergroten. Dat gebeurt niet zolang we geen nieuw afwegingskader maken.

Wat is de stand van zaken van het nieuwe afwegingskader? Wat zijn de belangrijkste elementen uit dit afwegingskader? Hoe wordt de betrokkenheid van mensen uit de omgeving gegarandeerd in het afwegingskader? Dat vind ik heel belangrijk.

De voorzitter: Mevrouw Taeldeman heeft het woord.

Mevrouw Valerie Taeldeman: Voorzitter, minister, dames en heren, bijna exact een jaar geleden hadden we in deze commissie ongeveer exact dezelfde discussie en vraagstelling. Diverse collega's maakten toen duidelijk dat er door de inwerkingtreding van de codex geen planningsinitiatief meer vereist is voor het bouwen van windturbines in agrarisch gebied.

Sindsdien worden veel lokale besturen gecontacteerd door elektriciteitsproducenten en bouwers van turbines. Er worden duizenden contracten met grondeigenaars afgesloten. Minister, ik kan u verzekeren dat de onrust en onzekerheid groot zijn op het terrein omwille van het gebrek aan een duidelijk juridisch kader. Veel lokale besturen worden overspoeld door aanvragen die her en der verspreid over de gemeente worden ingediend. Lokale bestuurders en bewoners vrezen voor een aantasting van het open landschap. Veel plattelandsbewoners zijn bang, want elke dag kan in de weide naast hen zo'n geel bord verschijnen dat een openbaar onderzoek aankondigt voor de inplanting van grootschalige turbines.

Ik weet niet of mevrouw Van Volcem zich nog bij ons zal voegen. In de tekst van haar vraag om uitleg verwijst ze in elk geval naar de situatie in Maldegem. Ik woon in Maldegem. Begin dit jaar is Electrawinds gestart met de bouw van zeven grootschalige turbines langs de expresweg. Die turbines zijn destijds, voor de invoering van de codex, op basis van een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan vergund. Dit zeer goed afgewogen planningsinitiatief is met veel overleg en inspraak gepaard gegaan en kan op steun van het gemeentebestuur van Maldegem rekenen. Ik kan zelfs melden dat tijdens de Open Wervendag begin september 2010 ongeveer 1500 bezoekers zijn langsgesproken. De mensen staan hiervoor open. Ze zijn trots op dit project. Het gemeentebestuur van Maldegem is ook trots op deze verwezenlijking.

Dit project volstaat voor onze gemeente. Ondanks de duidelijke communicatie van het gemeentebestuur worden we overrompeld met bijkomende aanvragen voor het agrarisch gebied. Het is onze collectieve verantwoordelijkheid aan de doelstellingen inzake hernieuwbare energie te voldoen. Deze manier van werken biedt echter geen oplossing. Iedereen wacht op duidelijke regels. Zolang die regels uitblijven, blijft het agrarisch gebied onder druk staan en blijven de bewoners van het platteland in rechtsonzekerheid. Indien een gemeente met tien projecten op tien verschillende locaties wordt overspoeld, daalt het draagvlak tot onder het vriespunt.

In de loop van het afgelopen voorjaar heb ik minister Schauvliege een vraag om uitleg over het principe ‘wie eerst komt, eerst maalt’ in de vergunningsprocedure voor windturbines gesteld. Ze heeft toen een aantal interessante denksporen naar voren geschoven. Ik wil de minister een drietal van deze denksporen meegeven.

Ten eerste, omzendbrieven hebben in principe geen verordenend karakter en kunnen bijgevolg geen nieuwe, dwingende rechtsregels creëren. De omzendbrief betreffende het afwegingskader en de randvoorwaarden voor de inplanting van windturbines bevat slechts richtlijnen die de Vlaamse overheid zich voorneemt bij het onderzoek van de aanvragen voor windturbines te volgen.

Ten tweede, om de rechtszekerheid bij de beoordeling van de vergunningsaanvragen te verhogen, is het opportuun eens te onderzoeken of voor de inplanting en de exploitatie van windmolens met een concessiesysteem kan worden gewerkt.

Ten derde, een andere mogelijkheid om meer rechtszekerheid te bieden, is bij de beoordeling van de vergunningsaanvragen voorrang te geven aan coöperatieve structuren van windmolenexploitanten of deze vormen van samenwerking tenminste aan te moedigen.

Ik wou de minister deze denksporen toch nog even meedelen. Ik kan hem misschien ook het verslag van de behandeling van mijn vraag om uitleg nog overhandigen. Er staan interessante zaken in.

Minister, de tijd dringt echt. Iedereen vraagt een duidelijke regelgeving. U hebt in deze commissie meermaals aangekondigd dat afgelopen zomer een omzendbrief zou worden verstuurd. Wat is de stand van zaken in verband met de omzendbrief over de inplanting van grootschalige windturbines? Wanneer zou de omzendbrief over de inplanting van grootschalige windturbines in werking treden?

De voorzitter: De heer Peeters heeft het woord.

De heer Dirk Peeters: Voorzitter, ik onderschrijf natuurlijk de vragen van de vraagstellers. Deze problematiek interesseert me in sterke mate. Als ik me niet vergis, is dit onderwerp trouwens gisteren ook in de commissie Leefmilieu besproken.

In ons negatief advies over de herziening van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV) hebben we overigens aangeklaagd dat het gebrek aan toekomstige ontwikkelingen in het landbouwgebied nog niet helemaal is uitgeklaard en er op dit vlak zeker nog geen rechtszekerheid wordt geboden.

De minister had ons beloofd dat we hier voor de zomer meer over zouden weten. Aangezien dat blijkbaar niet is gelukt, kijk ik uit naar zijn antwoord.

De heer Bart Martens: Ik wil hier nog even aan toevoegen dat we hier gisteren, naar aanleiding van een vraag om uitleg van de heer Vandaele, een discussie met minister Schauvliege hebben gevoerd. Net omdat de omzendbrief en daarin vermelde normen inzake slagschaduw, geluid en dergelijke een beperkte juridische draagwijdte hebben, stelt zij voor op basis van Vlarem II sectorale milieuvergunningsvoorwaarden op stellen. Die sectorale milieuvergunningsvoorwaarden zouden de rechtszekerheid van de kandidaat-exploitanten en van de omgeving ten goede komen.

Mevrouw Taeldeman heeft voorgesteld coöperatieven voorrang te geven. Volgens mij heeft mevrouw Claes dit ook al verschillende malen geopperd. Hoewel we hier allicht allemaal veel sympathie voor kunnen opbrengen, vrees ik dat het juridisch bijzonder moeilijk zou zijn de ene vennootschapsvorm voorrang op andere vennootschapsvormen te geven. Ik vrees dat we daar op een juridische muur zouden botsen.

Minister, wat is uw mening hierover? In welke mate lijkt een bevoordeling van een vennootschapsvorm, namelijk de coöperatieve vennootschap, u mogelijk of wenselijk? Bent u misschien van mening dat we dit denkspoor al onmiddellijk kunnen vergeten?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Voorzitter, ik begrijp heel goed dat dit leeft. De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, die op 1 september 2009 van kracht is geworden, laat de plaatsing van windturbines net vrij. Dit is een keuze die het Vlaams Parlement toen heeft gemaakt. Ik kan enkel vaststellen dat ongeveer een jaar geleden is besloten de bouw van windturbines op het vlak van de ruimtelijke ordening niet te veel aan banden te leggen. Het lijkt me moeilijk dit nu snel te veranderen. Het Vlaams Parlement had dit in de codex anders moeten bekijken.

De omzendbrief betreffende de grootschalige windturbines is opgesteld en rondgestuurd. Ik kan hier melden dat die omzendbrief effectief richtinggevend is. Dat is niet dwingend. Het is zoals minister Schauvliege heeft gezegd.

Concessies geven is een bevoegdheid van Energie. De VLAREM II-wetgeving aanpassen is een bevoegdheid van Leefmilieu. Coöperatieven voorrang verlenen lijkt me onmogelijk. Dit bewijst dat dit een bevoegdheid is die we gezamenlijk moeten aanpakken. Vanuit Ruimtelijke Ordening kan ik dat niet alleen.

Zoals ik had aangekondigd, heb ik net voor de zomer een discussienota ‘Voorontwerp ruimtelijk beleidskader hernieuwbare energie: aanbevelingen vanuit het beleidsdomein Ruimtelijke Ordening’ gemaakt. Omdat het niet alleen over ruimtelijke ordening gaat, heb ik die nota onmiddellijk aan de ministers van Energie en Leefmilieu overgemaakt. De nota kan de discussie over de gevolgen voor Ruimtelijke Ordening van de opties van het Vlaams actieplan hernieuwbare energie op gang trekken.

De discussie over hernieuwbare energie is vandaag in belangrijke mate toegespitst op windenergie. Op onze vraag en met het akkoord van de minister van Energie werd de nota op 24 september 2010 ook al voor bespreking voorgelegd aan de interdepartementale windwerkgroep. Het is de taak van de werkgroep om het beleid te adviseren aangaande het windenergiebeleid.

De werking van de windwerkgroep valt onder de bevoegdheid van de minister van Energie. Ze ging onmiddellijk akkoord om de discussienota daar voor te leggen. Er zijn verschillende redenen waarom wij voor deze aanpak gekozen hebben. Ten eerste heeft Vlaanderen het engagement aangegaan om 13 percent van zijn energie in 2020 via alternatieve energiebronnen op te wekken. Er zijn vandaag geen beleidskeuzes gemaakt over hoeveel de verschillende alternatieve energiebronnen – biomassa, windenergie en zonnepanelen – moeten opbrengen. Die keuze is echter van fundamenteel belang aangezien dit de taakstelling inzake windenergie inhoudt. Ik vind het belangrijk dat in het bepalen van die taakstelling rekening wordt gehouden met de ruimtelijke kenmerken van Vlaanderen en de ruimtelijke doelstellingen die kunnen worden gehanteerd als we een keuze maken hoeveel windenergie we willen hebben en hoeveel de alternatieve energiebronnen moeten invullen.

Ik illustreer dit met twee plannetjes, die ik bij het antwoord zal voegen. De kleur zal duidelijk maken waarover het gaat. Als we een straal trekken van 250 meter rond iedere woonkern, dan ziet u duidelijk dat er niet veel plaatsen overblijven die voor windmolens in aanmerking kunnen komen. Het grootste deel van dat plaatje is rood. Bovendien zit men dan meestal in wat grootschaliger open ruimtes, en die hebben als landschap ook hun waarde. Als we in die

oefening nog eens rekening zouden houden met de verspreide, soms zonevreemde woningen, dan ziet de figuur er anders uit. Als we rond alle woningen een straal van 250 meter trekken, dan is de ruimte voor windmolens helemaal beperkt.

Samen met de taakstelling inzake windenergie – hoeveel moet dat opbrengen? – moet de vraag worden beantwoord waar deze turbines kunnen worden neergezet. De vraag is of we verder gaan op de manier waarop we bezig zijn, met de gespreide inplanting her en der in Vlaanderen, of dat we gaan inplanten in bepaalde concentratiezones, waarschijnlijk op plaatsen waar dat nu grootschaliger open is. Dat is een heel moeilijke afweging, alleen al vanuit het oogpunt van ruimtelijke ordening.

De keuze moet ook worden gemaakt hoeveel alternatieve energie we via windmolens willen hebben. Als we die keuze voor Energie maken, heeft dat gevolgen voor Ruimtelijke Ordening. We hebben de oefening gemaakt en aangeduid waar het kan. Het is indrukwekkend hoe weinig plaatsen er zijn. Er blijft zo goed als niets over.

Dit was de eerste reden waarom we de discussienota hebben opgesteld. Als Energie en Leefmilieu bepalingen gaan vaststellen, en als we zoveel percent windturbines willen, dan moeten we goed beseffen dat we die ook ergens moeten kunnen plaatsen.

Een tweede reden is dat door de toevloed van nieuwe windturbineprojecten, voor eenzelfde gebied vaak verschillende ontwikkelaars projectvoorstellen indienen. Ze zijn op geen enkele manier op elkaar afgestemd. Dit komt de ruimtelijke en landschappelijke ontwikkeling van die locaties niet ten goede. Bovendien is het voor de vergunningverlener niet eenvoudig vast te stellen wat de beste invulling van een site is. Ten slotte zijn dergelijke praktijken ook nefast voor het draagvlak bij de bevolking.

Mevrouw Van Volcem, u hebt uw vraag niet kunnen stellen, maar ik zal ze opnemen in mijn antwoord. U haalt een voorbeeld aan dat als omwonenden de mogelijkheid krijgen om mee te investeren, de draagvlakvorming veel vlotter gaat. We stellen deze problemen vast, maar het ruimtelijk orderingsinstrumentarium kan daar geen pasklare oplossing voor bieden. Dit heeft weinig te maken met Ruimtelijke Ordening. Dit moet samen met het beleidsveld Energie in een breder kader worden bekeken. Daarom hebben we onze discussienota naar de interdepartementale windwerkgroep gestuurd. De interdepartementale windwerkgroep kan momenteel onvoldoende op de toevloed aan dossiers inspelen.

De windwerkgroep is samengesteld uit experts van verschillende beleidsvelden. Hun taak is om naast het adviseren van vergunningsaanvragen, proactief locaties voor windturbineprojecten te bepalen en het windenergiebeleid te begeleiden en te adviseren. Het uitstippelen van een flankerend beleid, het begeleiden van verschillende projecten op één site, gebeurt momenteel niet of veel te weinig omdat men vooral bezig is met de vergunningen.

Uit de eerste bespreking van de discussienota in de windwerkgroep bleek alvast dat er over een groot aantal principes eensgezindheid bestaat. Wat ik hier vooral wil aangeven, is dat de discussie over de inplanting van verschillende vormen van hernieuwbare energie in het algemeen en windturbines in het bijzonder, een integraal verhaal moet zijn dat niet kan worden opgelost door het beleidsdomein Ruimtelijke Ordening alleen. De discussie over het geluid, over de slagschaduw, over de ongecoördineerde aanvragen en het afkalvend draagvlak bewijzen dit meer dan voldoende.

Met de huidige nota willen we ons deel in de discussie duidelijk naar voren brengen. We willen hiermee in de windwerkgroep de discussie zelfs aanzwengelen. Ik ben alleszins bereid om samen met mijn collega's van Energie en van Leefmilieu de nodige stappen te zetten wanneer de conclusies van de windwerkgroep worden voorgelegd.

Ik heb aangedrongen op een spoedige behandeling, en mijn kabinet en administratie volgen dit strikt op, zodat zo snel mogelijk concrete beleidsaanbevelingen op tafel kunnen liggen. Ten slotte wens ik specifiek aan mevrouw Taeldeman te melden dat er reeds twee

omzendbrieven bestaan. De krachtlijnen en uitgangspunten van beide omzendbrieven zijn nog steeds actueel en geven de vergunningverlener een kader waarbinnen de turbines kunnen worden beoordeeld.

De voorzitter: Mevrouw Taeldeman heeft het woord.

Mevrouw Valerie Taeldeman: Minister, ik dank u voor uw antwoord. U toont twee kaartjes die uw administratie blijkbaar deze zomer heeft gemaakt. Ik wil u ter illustratie ook een kaartje tonen. Dit is een kaartje van het windplan Oost-Vlaanderen. U ziet hier mijn gemeente Maldegem. Wat gearceerd is, zijn volgens de provincie potentiële locaties om windmolens in te planten. Zoals u ziet, is de hele gemeente Maldegem gearceerd. Vandaar dat er heel veel aanvragen worden ingediend.

Ik wil beklemtonen dat de situatie echt onhoudbaar aan het worden is. Er worden her en der aanvragen ingediend. Er is geen structuur meer in. Het draagvlak kalft af. Via de codex is er inderdaad, zoals u zegt, een versoepeling ingevoerd, maar ik denk dat niemand heeft kunnen inschatten dat dat tot dergelijke situaties zou leiden.

Ik heb wel begrip voor wat u zegt, namelijk dat een gemeenschappelijke aanpak noodzakelijk is. U trekt Energie en Leefmilieu mee in het bad. Ik vind dat geen slecht idee, maar het is natuurlijk wel een verandering in aanpak in vergelijking met vorig jaar. Vorig jaar kondigde u in de commissie aan dat er een nieuwe omzendbrief zou komen. De visie is nu blijkbaar veranderd. Er zou een gemeenschappelijke aanpak komen met de departementen Energie en Leefmilieu. Als ik het goed begrijp, komt het er eigenlijk op neer dat er een soort visie wordt uitgeschreven waarbij het geen doel op zich is om extra windturbines te bouwen, maar wel om de doelstellingen voor hernieuwbare energie te halen. Het gaat dus niet over hoeveel turbines er moeten bijkomen, maar wel over de mogelijk andere manieren om de doelstellingen van hernieuwbare energie te halen. We concentreren ons nu alleen op de windturbines, maar er kunnen ook zonneparken worden gebouwd, waterkrachtcentrales enzovoort. Er zijn dus verschillende mogelijkheden om de doelstellingen te behalen.

Minister, ik ga niet op mijn knieën zitten, maar ik wil u toch met aandrang vragen om heel nauwgezet tewerk te gaan. Geen enkel probleem met wie er moet worden overlegd, maar kom alstublieft tot een conclusie en kom met een eindnota naar hier zodat de rechtsonzekerheid wegvalt, zowel voor de lokale besturen als voor de inwoners.

De voorzitter: Mevrouw Claes heeft het woord.

Mevrouw Sonja Claes: Minister, ik ben aan de ene kant erg blij met uw antwoord. Zeker inhoudelijk vind ik dat u de juiste toon zet, maar het is heel erg spijtig dat het nu pas gebeurt. U hebt vorig jaar een heel jaar aangekondigd dat u zou komen met een omzendbrief. Nu verandert u het geweer van schouder door te zeggen dat er overleg nodig is. Dat is uiteraard zo. Ik ben blij dat men via overleg met de minister van Energie en met de minister van Leefmilieu tot één voorstel moet komen. Ik heb alleszins de indruk dat men een jaar heeft uitgekeken naar de nieuwe omzendbrief, die u toch wel zelf hebt aangekondigd.

Naar aanleiding van de omzendbrief van 2006 is de hele discussie ontstaan. Op basis van die omzendbrief heeft men de criteria vastgelegd. U hebt vorig jaar aangekondigd dat er een nieuw afwegingskader zou komen. Ik kan fout zijn, maar ik had alleszins de indruk dat het nieuwe afwegingskader een bijstelling zou zijn van het vorige waardoor er nieuwe criteria zouden komen en waarbij er een betere afweging van de verschillende projecten kon gebeuren.

Ik vraag me af of de discussienota die u nu hebt voorgelegd aan de windwerkgroep, een discussienota is die beschikbaar is voor het parlement. Het zou ons erg vooruit kunnen helpen om tot een juiste afweging tussen de verschillende sectoren te komen. Ik ben erg geïnteresseerd in die discussienota.

Gisteren is er in de commissie Leefmilieu een discussie geweest. We zullen dezelfde vragen ook stellen aan minister Van den Bossche, want uiteindelijk moeten drie ministers samen tot één voorstel komen om op het terrein makkelijker de juiste afweging te maken.

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Voorzitter, minister, collega's, gelieve mij te excuseren dat ik te laat ben waardoor ik mijn vraag niet heb kunnen stellen. Ze lag wel in de lijn van mijn andere vragen die ik eerder dit jaar heb gesteld.

Minister, u hebt een discussienota klaar, en dat is een heel goede zaak. Ik zou de suggestie willen doen om die niet alleen in de regering te bespreken, maar er hier bijvoorbeeld een hoorzitting over te houden omdat het toch wel een zeer moeilijke problematiek is.

U hebt deze zomer uw nota aangekondigd. Ik had wel gedacht dat ze een klein beetje vertraging zou oplopen. Ik vind het ook niet erg: ruimtelijke ordening en zeker de problematiek van de windmolens is een zeer moeilijke en complexe materie.

Minister, ruimtelijke ordening is ook keuzes maken en ruimte geven aan maatschappelijke belangen. Ik wil niet in herhaling vallen, maar als schepen van Ruimtelijke Ordening wil ik u toch nog het een en ander zeggen. Het is inderdaad zo dat het nu aanvragen regent, meestal voor twee windmolens. Als men er twee aanvraagt, staan die altijd op één lijn waardoor de visuele impact beperkt is. Ik denk niet dat men ruimtelijk naar zoiets moet streven. Ik denk dat de meeste gebieden om windmolens te zetten, ook deze gebieden moeten zijn waar er rendement kan worden gehaald, dus waar er de meeste wind is. Waar is er de meeste wind? In de havengebieden en op zee. Minister, ik wil u vragen dat u daar oog voor hebt. De windmolens worden meestal geplaatst tussen industrie en op de bedrijventerreinen. Dat komt goed uit omdat men daar gemeenschappelijk kan investeren via coöperatieven. U moet weten dat de energieprijis voor de bedrijven zeker met 20 percent is gestegen. Nu willen de bedrijven investeren in windmolens om zo de groenestroomcertificaten binnen te rijden zodat hun energiefactuur een beetje wordt gecompenseerd.

Ik wil vooral vragen om goed te kijken naar de keuzes met betrekking tot energie. U noemt windmolens, zonnepanelen en zo meer. Ik vind ook dat een minister van Ruimtelijke Ordening zich niet mag laten doen. Er mag geen primaat zijn van windmolens of gelijk welke andere materie op de Ruimtelijke Ordening. U hebt uw kaartjes gemaakt. Wij hebben daar al kennis van. U moet ook met nog meer rekening houden.

Mag ik een suggestie doen? Als men een massa windmolens gaat bouwen in de havengebieden en op zee, dan is er niet alleen de visuele impact van de molen op zich, maar zal er een visuele impact zijn op heel Vlaanderen omdat deze stroom niet meer op het distributienet kan en er extra hoogspanningskabels moeten worden geplaatst. Dat zal meestal bovengronds zijn. Als alle projecten die men beoogt, ook op zee en op langere termijn, worden uitgevoerd, vrees ik dat we een elektrische Lange Wapper door Vlaanderen zullen krijgen. Dat kan niet de bedoeling zijn. Ik pleit ervoor om dat goed in ogenschouw te nemen.

Ik stel voor om straks met deze commissie en de commissie Energie een gemeenschappelijke commissievergadering te laten plaatsvinden om daar de verschillende spelers vanuit ruimtelijke ordening, leefmilieu en energie aan het woord te laten zodat wij een zeer genuanceerd en gefundeerd standpunt kunnen innemen.

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Voorzitter, mijn excuses omdat ik te laat was. Ik heb niet het volledige antwoord gehoord, maar toch de essentie. Ik heb ook wat informatie gekregen van collega Peeters over het antwoord.

Ik treed vooral de eerste twee sprekers bij. Minister, ik heb de indruk dat er tijd is verloren. Er werd een afwegingskader aangekondigd waar de gemeenten en provincies op zitten te wachten. Ik word in mijn gemeente geconfronteerd met aanvragen en met actiegroepen. Wie

moet er omgaan met die actiegroepen? Het gemeentebestuur en het provinciebestuur. Als we dan vragen stellen, verwijst men telkens naar het Vlaamse niveau. Het wordt een pingpongspel. Het is ook een pingpongspel tussen de departementen, want gisteren werden in deze commissie aan de minister van Leefmilieu ook vragen gesteld over de inplanting van grote windturbines en daar werd verwezen naar Ruimtelijke Ordening. Ik hoor hier ook verwijzen naar Ruimtelijke Ordening en Energie, terecht natuurlijk, maar men wist dat een tijd geleden toch ook al? Nu komt men blijkbaar plots tot het besef dat er moet worden samengewerkt tussen de departementen.

Ik zal u de coördinaten geven van dat kaartje en de perimeter van 250 meter. In mijn gemeente staan er ook windmolens op 250 meter afstand van een woonwijk. Er zijn filmpjes van gemaakt die op het internet staan. Misschien moet u die eens bekijken, het is waanzinnig. De mensen sluiten zich op in hun huizen omdat ze worden geconfronteerd met slagschaduw, geluidsoverlast en alle gevolgen van dien, zoals een daling van de verkoopswaarde van de huizen en dergelijke.

Ik heb vandaag vooral een theoretisch antwoord gehoord en ik hoop dat de discussie die hier wordt aangekondigd, ertoe kan bijdragen dat er met bekwame spoed duidelijkheid wordt verschaft over de richtlijnen voor de inplanting van windturbines. Nu nogmaals afkomen met het bijstellen van de sensoren en dergelijke, brengt weinig zoden aan de dijk. Ik zou zeggen: bekwame spoed om de gemeenten en provincies een goed kader te geven om te vergunnen.

Mevrouw Van Volcem heeft gelijk. Wij gaan overal windturbines bijplaatsen. Ik heb onlangs nog in de commissie Energie aan minister Van den Bossche een vraag gesteld over vergunde windturbines waarvoor onvoldoende capaciteit is op het net. Hoeveel waanzinniger kan het nog?

De voorzitter: De heer Peeters heeft het woord.

De heer Dirk Peeters: Minister, ik kom nog even terug op de afstand van 250 meter. In de eerste omzendbrief is die afstand aangehouden en is ze richtinggevend. Die dingen worden almaar groter en ik kan wel begrijpen dat er soms weerstand groeit tegen het inplanten van windmolens. De problematiek van geluidsoverlast, slagschaduw en dergelijke, die hier wordt aangehaald, is terecht. Langs de andere kant – dat stemt me wel hoopvol – is er een onderzoek geweest waarbij de appreciatie voor windmolens achteraf groter leek dan de weerstand vooraf.

Mevrouw Valerie Taeldeman: Er is een studie van Electrawinds waaruit blijkt dat wanneer een windmolenpark met veel inspraak en met goede communicatie goed wordt ingeplant, daar een heel groot draagvlak voor bestaat.

De heer Dirk Peeters: Daar wilde ik toe komen, collega. Coöperatie is wettelijk bijna onmogelijk, maar men kan in de toewijzingsvoorwaarden de vorm van coöperatie en medewerking van bewoners wel voorrang geven op de gewone vrije markt tout court. Nu is de windmarkt vrij. Dat staat in de codex. We regelen de windmarkt eigenlijk niet. Als de Vlaamse overheid de windmarkt zou regelen en daarin de coöperatie een voordeel zou toekennen, dan kunnen we dat wel bij voorrang doen. *(Opmerking van minister Philippe Muyters)*

Dat moet dan blijken uit uw discussienota en dan moeten we dat verbreden. Dan is die aanpak wel mogelijk en kunnen we daarop wel sturen. Het gewoon vrij laten zoals vandaag het geval is – ik herken de problematiek zoals mevrouw Claes hem aanbrengt –, is een echte cowboystijl. Ik denk dat we op dat vlak moeten ingrijpen en daar zijn volgens mij wel mogelijkheden toe.

De heer Bart Martens: Minister, misschien kan ik het nog even samenvatten. Ik denk dat de slinger wat van de ene kant naar de andere kant is geslagen. Voor de wijziging in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening was het zo dat bijna nergens windmolens kwamen omdat altijd een planningsinitiatief vereist was. Een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan dat in overdruk

windmolengebied voorzag op agrarisch gebied, moest drie keer de Vlaamse Regering passeren. Dat betekende dus een enorme bottleneck bij de realisering.

We hebben in de codex gebracht dat we windturbines niet langer als zonevreemd beschouwen in landbouwgebied. Per definitie moet het mogelijk zijn om overal in landbouwgebied, mits wordt voldaan aan een aantal eisen van goede ruimtelijke ordening, een goede lokalisatienota en dies meer, molens vergund te krijgen. Alleen moeten we vaststellen dat er een rush is gebeurd door de projectontwikkelaars op bijna elke vierkante meter landbouwgebied die zich daartoe leent, en dat niet altijd dezelfde zorgvuldigheid aan de dag wordt gelegd voor de opmaak van de lokalisatienota's en dies meer. Daarom is een ruimtelijk afwegingskader dringend noodzakelijk.

Ik heb begrepen dat de discussienota er nu is en dat die werd overgemaakt aan de andere betrokken ministers, minister Schauvliege van Leefmilieu en minister Van den Bossche van Energie. Misschien is de suggestie van mevrouw Claes niet slecht om die discussienota ook aan deze commissie over te maken.

We kijken met veel interesse uit naar het advies en de conclusies van de interdepartementale windwerkgroep, want daar zijn alle betrokken overheden in vertegenwoordigd: Ruimtelijke Planning, Natuur en Bos, en Monumenten en Landschappen. Die kunnen tot een afgewogen conclusie komen. Op het moment dat die conclusie rond is, kunnen we die binnen deze commissie bespreken. We kunnen desgevallend de suggestie van mevrouw Van Volcem volgen en daar hoorzittingen over organiseren. Ik zou daar niet mee beginnen vooraleer die interdepartementale windwerkgroep haar conclusies en haar advies op die discussienota heeft geleverd.

Mevrouw Sonja Claes: Is daar een timing voor?

De heer Bart Martens: We kunnen de minister vragen wanneer die interdepartementale windwerkgroep tot conclusies kan komen.

Wat de kaart betreft, wil ik nog aangeven dat de problematiek van Belgocontrol nog eens tegen het licht moet worden gehouden. Als je de no-gogebieden rond de luchthavens en de radars ziet, dan wordt het aandeel groen in Vlaanderen waar potentieel windmolens zouden kunnen worden ingeplant, nog veel kleiner.

We stellen vast dat Belgocontrol niet altijd een eenduidig beleid voert. Binnen zijn veiligheidscontouren laat het soms windmolens toe en soms niet. Ik geef een voorbeeld. Binnen de veiligheidscontouren van de luchthaven van Deurne zijn wel windmolens van Wase Wind langs de E17 vergund, maar projectaanvragen van bijvoorbeeld Umicore in dezelfde zone worden door Belgocontrol negatief geadviseerd. Er is moeilijk eenduidigheid te vinden in de manier waarop Belgocontrol stedenbouwkundige vergunningen adviseert. Het gaat om een federale materie, maar het zou goed zijn met Belgocontrol een gesprek te voeren over wat zij aangeven als een zone non-aedificandi voor windmolens. Kan er geen onderscheid worden gemaakt in functie van bijvoorbeeld de aanvliegroutes naar luchthavens? Dat gesprek moet met Belgocontrol worden gevoerd.

Zij laten niet alleen reizigers stranden zoals vorige week, maar ook windmolenprojecten en zelfs die projecten die lokaal niet worden gecontesteerd.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Er is al veel gezegd. Ik blijf erop wijzen dat in de codex, die slechts op 1 september 2009 van start ging, 'vrijheid blijheid' hoog in het vaandel staat geschreven. Nu zegt men dat er niets is gebeurd, maar de codex is pas op 1 september 2009 van start gegaan.

De 250 meterregel is een leefmilieuregel en heeft niets met ruimtelijke ordening te maken. Het is een leefmilieuregel over slagschaduw en licht waar ik rekening mee tracht te houden. Ik probeer nu vanuit een algemene visie te werken en niet enkel vanuit Ruimtelijke Ordening,

want dan zou bijvoorbeeld minister Van den Bossche ook kunnen zeggen dat ik geen rekening houd met de regel van de 13 percent hernieuwbare energie en dat we dat percentage zonder windmolens niet kunnen halen. Zo kan ik nog even voortgaan.

De discussie hierover moet grondig worden gevoerd. Ik had voor de zomer een discussienota beloofd. Wel, ze is doorgegeven met het akkoord van minister Van den Bossche aan de interdepartementale windwerkgroep. Daarin zetelen niet alleen mensen die de voorzitter al heeft aangehaald, ook de provincies zetelen erin. Ik ben het ermee eens om de nota nu al over te maken. Ze bevat natuurlijk enkel het element Ruimtelijke Ordening. Ik kan de keuze niet maken voor hernieuwbare energie. Als de interdepartementale windwerkgroep deze extra's aan de discussienota toevoegt, is dat goed. Ik benadruk dat wij de discussienota zoals beloofd voor de zomer hebben opgesteld en overgemaakt aan iedereen die erbij betrokken is. Zo kan de discussie dankzij de interdepartementale windwerkgroep en de aanbevelingen die er worden opgesteld, worden verbreed. Ik stel voor de discussienota over te maken, maar de discussie breder te voeren dan alleen maar op het vlak van ruimtelijke ordening. Als de aanbevelingen er komen, kunnen we een grondige discussie voeren.

De voorzitter: Mevrouw Claes heeft het woord.

Mevrouw Sonja Claes: Ik heb niets over de timing gehoord, minister. Ik vind het goed dat we de nota krijgen en de aanbevelingen van de windwerkgroep afwachten. Een timing zou welkom zijn zodat we een hoorzitting kunnen organiseren en het parlement bij de hele bespreking kunnen betrekken.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik heb aangedrongen op een spoedige behandeling. De interdepartementale windwerkgroep valt echter onder de bevoegdheid van minister Van den Bossche. Ik kan er dus geen timing op plakken.

Mevrouw Sonja Claes: Dan zullen we het aan minister Van den Bossche vragen.

De voorzitter: Mevrouw Taeldeman heeft het woord.

Mevrouw Valerie Taeldeman: Ik heb begrip voor het feit dat niet alles alleen van ruimtelijke ordening kan komen en dat iedereen, ook de domeinen Energie en Leefmilieu mee het bad in moeten om de doelstelling over hernieuwbare energie te halen. Ik ben ook voorstander van een strakke timing. De situatie is onhoudbaar aan het worden. Het is gemakkelijk om in het najaar massa's vragen te stellen, aan u maar ook aan minister Schauvliege. Ik denk aan de vraag van gisteren over de 250 meterregel. Volgende week kan ik bijvoorbeeld een vraag stellen over de aanpassing van VLAREM aangaande geluidsoverlast. Uiteindelijk moeten we tot een gedragen visie komen vanuit de drie departementen. Ik stel voor om na de eindconclusie van de interdepartementale windwerkgroep hier een hoorzitting te organiseren.

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Ruimtelijke ordening is belangrijk, maar als men dat aspect altijd met een andere materie verbindt, is ruimtelijke ordening niets meer. Vanuit de oppositie spreek ik natuurlijk een ietwat andere taal. U zei dat het ruimtelijk afwegingskader af zou zijn tegen de zomer. Dat is niet het geval. Ik begrijp dat. Een discussienota is niet hetzelfde als een afwegingskader. De nota kunnen we op het veld niet gebruiken.

De materie heeft niet alleen een impact op ruimtelijke ordening, maar ook op het hele energiebeleid en de betaalbaarheid van energie. We moeten 13 percent hernieuwbare energie halen, dat is een Europees engagement. De vraag is op welke manier. Door massaal dure alternatieve energie te installeren? Moeten we niet meer inzetten op energiebesparing? Door te besparen kunnen we misschien gemakkelijker 13 percent halen. Dat is een andere benadering, maar daardoor blijft elektriciteit betaalbaar en wordt tevens een sociaal beleid gevoerd.

Ik zou graag beschikken over de discussienota en dit relevante thema hier al bespreken, desnoods samen met andere commissies. Het parlement moet niet wachten op de aanbevelingen van de interdepartementale windwerkgroep. Mensen uit de VVSG, de energiesector, mensen die gekwalificeerd zijn op het vlak van energiebesparing en de energiekost of weten wat de impact is van bovengrondse hoogspanningskabels in Vlaanderen, kunnen samen zorgen voor een interessant debat. We moeten niet alleen vragen stellen over wat er de voorbije week in de pers is verschenen. We zijn hier ook samen om over belangrijke zaken te discussiëren. Door verschillende meningen te confronteren, kan er vooruitgang worden geboekt.

De heer Bart Martens: Ik heb begrepen dat we de discussienota zo snel mogelijk overhandigd zullen krijgen, alsook het advies van de interdepartementale windwerkgroep zodra het beschikbaar is. Dan kan er misschien een hoorzitting worden georganiseerd en kunnen de minister en de Vlaamse Regering een soort groenboek opstellen over het beleid betreffende de windmolens. Dat document kan de basis worden voor een maatschappelijke en politieke discussie. Conform het nieuwe plenum van de voorzitter van dit parlement kunnen we ook zelf een groenboek opstellen. Als er na een hoorzitting een grote consensus is over de manier waarop we met deze problematiek moeten omgaan, kunnen we het heft in eigen handen nemen.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Eén klein detail: ik zou willen dat de suggesties van de windwerkgroep naar de minister van Energie gaan. Ik zal niet beslissen wat er met suggesties aan haar moet gebeuren. Dat vind ik correct. Ieder zijn bevoegdheden. Minister Van den Bossche zal dat zonder problemen doen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Griet Coppé tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over een nieuwe aanpassing van de pas verstrengde toegankelijkheidsregels op openbare gebouwen
- 2470 (2009-2010)

De voorzitter: Mevrouw Coppé heeft het woord.

Mevrouw Griet Coppé: Voorzitter, minister, dames en heren, een verordening op de toegankelijkheid werd door de vorige regering goedgekeurd in juni 2009. Die was toepasbaar vanaf 1 maart 2010. In deze commissie is eind maart een discussie ontstaan. Er bestond vooral vraag naar een goede communicatie. Uiteindelijk was iedereen vrij positief over de verordening zelf. Die werd ook positief onthaald op het werkveld.

De provincie West-Vlaanderen speelde een voortrekkersrol. Ze startte als eerste een verordening toegankelijkheid op. De Vlaamse Regering heeft die overgenomen. De verordening was vrij streng. Het was de bedoeling dat op het plan alles afleesbaar was. Ik heb nu gemerkt dat binnen de Vlaamse Regering zelf reeds een ontwerp van besluit tot wijziging van diverse bepalingen van de verordening werd voorgesteld.

Waarom past u na amper een half jaar de nieuwe regels opnieuw aan? Welke veranderingen aan de verordening plant u precies? Welke aanbevelingen volgt u om de aanpassingen door te voeren? Welke timing hebt u gepland voor de versoepeling? Hoe zult u de versoepeling communiceren? Indien men van het toegankelijkheidsbesluit wil afwijken, dient men eerst advies te vragen aan een door de regering erkende instantie. Zijn deze diensten reeds operationeel? Ontvingen ze richtlijnen over wanneer afwijkingen gunstig zullen worden beoordeeld?

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Voorzitter, minister, dames en heren, ik wil graag even terugkijken in de geschiedenis. Die stedenbouwkundige verordening in verband met toegankelijkheid moest de oude federale wetgeving vervangen. Ik verwijs naar de wet van 1975, die compleet achterhaald is. Het grootste probleem met die federale wetgeving en het afgeleide KB van 1977 was dat het gewoon dode letter is gebleven in de praktijk.

De Vlaamse Regering had tijdens de vorige legislatuur het initiatief genomen om een alternatief uit te werken voor die federale wetgeving. Toen heeft men bewust gekozen om te werken via een stedenbouwkundige verordening om zo de toegankelijkheidsregels verplicht te kunnen instellen en om te kunnen toezien op de handhaving. Op de uitvoering zou worden toegezien door middel van het handhavingsbeleid van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, maar helaas werkt het in de praktijk niet zo goed. Heel veel normen kunnen gewoon niet worden afgelezen van het plan. De toegankelijkheidsregels hebben meer betrekking op de interne organisatie van zo'n gebouw. Van de ruimtelijke inslag van die regels is weinig terug te vinden. Die is nihil. Ik heb ook moeten vaststellen dat de steden en gemeenten meestal niet of alleen in erg uitzonderlijke gevallen zullen optreden tegen overtredingen van de bepalingen van gewestelijke stedenbouwkundige verordeningen.

Het probleem met het optreden tegen dergelijke overtredingen is ook dat het niet opgenomen is in het ontwerp van de prioriteitenlijst van de Vlaamse Bouwinspectie. Dat zijn heel veel knelpunten, lijkt me. Daarom denk ik dat we het handhavingsbeleid opnieuw moeten bekijken, en moeten proberen om het uit te bouwen, los van de handhaving op het vlak van Ruimtelijke Ordening, zoals gebeurd is voor de energieprestatienormen. Die hebben hun eigen inspectie. De vraag is: wat nu?

Ik betreur wel dat de stedenbouwkundige verordening nu al wordt gewijzigd. Ik zal nu niet dieper ingaan op het hoe en waarom en in welke mate die wijzigingen zullen worden doorgevoerd, dat is een andere discussie. Ik wil me nu focussen op de handhaving want dat blijft een probleem. Zolang dat niet wordt opgelost, blijft de regelgeving dode letter. Dat zou heel jammer zijn. Dan trappen we in dezelfde val als destijds met de federale wetgeving. Dan zijn we geen stap verder. Hoe ziet u dat, minister?

De voorzitter: De heer Ceyskens heeft het woord.

De heer Lode Ceyskens: Met alle begrip en respect voor alle mogelijke vragen inzake toegankelijkheid – die zijn terecht – zou ik ervoor willen waarschuwen dat we ons niet op glad ijs begeven. We mogen allerlei ingrepen van toegankelijkheid, die geen enkele ruimtelijke impact hebben, niet integreren in ruimtelijke ordening. Dat zou fout zijn. We moeten het op een andere manier oplossen.

De voorzitter: De heer de Kort heeft het woord.

De heer Dirk de Kort: Ook ik heb alle begrip voor vragen met betrekking tot toegankelijkheid. Ik wil er de aandacht op vestigen dat het gevolg voor de sociale huisvesting, zeker voor maatschappijen met een oud patrimonium, een bijzonder zware last betekent. Dat komt nog eens bovenop de inspanningen inzake de energieregeling.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: De heer Ceyskens heeft de vraag van mevrouw Stevens al grotendeels beantwoord. We kunnen niet alles in stedelijke verordeningen steken. Sommige voorschriften moeten nu eenmaal niet op het plan staan. Ik zal misschien een dom voorbeeld geven: als er een gele lijn moet worden geschilderd voor blinden, dan staat dat niet op het plan. Dat is ook heel moeilijk te controleren. Ook herschilderen is moeilijk op te volgen. U hebt natuurlijk gelijk, mevrouw Stevens, dat het soms dode letter blijft en dat het moeilijk verder op te volgen is.

Mevrouw Coppé, ik breng een gezamenlijk antwoord van minister Smet en mijzelf. Omwille van het specifieke thema van de verordening zal het u niet verwonderen dat de inhoudelijke

verbeteringen in belangrijke mate de verdienste zijn van Gelijke Kansen. Ik heb dan ook de vrijheid genomen om af te stemmen met mijn collega om tot een helder en volledig antwoord te komen. Eigenlijk zou minister Smet uw vraag veel beter kunnen beantwoorden. Maar u hebt ze hier gesteld, en ik zal ze beantwoorden.

Deze toegankelijkheidsverordening kwam tot stand door samenwerking tussen de voormalige ministers Van Mechelen en Van Brempt. Ze trad in werking op 1 maart 2010. De verordening is van een minder recente datum dan op het eerste gezicht lijkt: ze werd door de Vlaamse Regering op 5 juni vorig jaar goedgekeurd. De beslissing om ze te herzien kwam er dus ongeveer een jaar later. U hebt de discussie geopend. Voor andere punten vindt men dat binnen het jaar na de aantreding alles veranderd had moeten zijn. Hier zouden inderdaad het best enkele aspecten worden aangepast.

Na de goedkeuring zijn binnen het gelijkekansenbeleid tal van flankerende initiatieven opgezet. Hiertoe behoren informatiesessies, een handboek en quick scans. Uit deze initiatieven en de praktijkervaring, wat me het belangrijkste lijkt, is snel duidelijk geworden dat de verordening een aantal kinderziektes heeft. Er is ruimte voor verbetering en voor verduidelijking. De fouten snel wegwerken en verduidelijking bieden, lijkt minister Smet en mezelf essentieel om de rechten van de doelgroepen te kunnen garanderen.

Er is me gevraagd om welke aanpassingen het precies gaat. Ik zal de voorzitter de volledige beslissing van de Vlaamse Regering van 2 juli 2010 bezorgen. Dat document kan op de website www.toegankelijkgebouw.be trouwens al online worden geconsulteerd.

Ik beperk me hier dan ook tot een aantal voorbeelden die aantonen dat het om nuttige en zinvolle aanpassingen gaat. Het gaat steeds om technische aanpassingen die erop zijn gericht een logische en uitvoerbare regelgeving tot stand te brengen.

Een van die wijzigingen heeft betrekking op de bepaling in de bestaande verordening dat voor gebouwen met een beperkte publiek toegankelijke ruimte van minder dan 150 vierkante meter enkel de toegangsdeur dient te voldoen. Dit leidt natuurlijk tot kafkaïaanse toestanden. De deur is aangepast, maar mensen in een rolstoel kunnen de trappen niet gebruiken en kunnen de deur niet bereiken. Dat moet worden rechtgezet.

Een andere wijziging betreft een versoepeling van de normen voor een trappenhall in een appartementsgebouw dat beschikt over een lift die aan de normen voldoet. Dit is een goed voorbeeld van wat zoal kan worden veranderd.

Een derde voorbeeld is de bijzondere overgangsperiode in de reglementering inzake verplichte liften in meergezinswoningen. Ook die aanpassing vloeit voort uit het overleg tussen architecten, de bouwsector, de toegankelijkheidssector en andere betrokkenen.

De centrale filosofie is steeds dat de toegankelijkheid gewaarborgd moet blijven, maar dat de regelgeving uitvoerbaar en realistisch moet zijn. Niemand, met inbegrip van de doelgroepen, is gebaat bij een toegankelijkheid die tot enkele A4'tjes beperkt blijft.

Elke aanpassing is het gevolg van een screening die op basis van het gelijkekansenbeleid en het ruimtelijkeordeningsbeleid is uitgevoerd. We vertrekken hierbij vanuit de reacties die we van het middenveld ontvangen.

We hebben de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG), de Vereniging van Vlaamse Provincies (VVP) en de Vlaamse Commissie Ruimtelijke Ordening (Vlacro) om advies gevraagd. We onderzoeken momenteel of we op basis van die adviezen nog bijkomende aanpassingen zouden moeten doorvoeren. Na de verwerking van die adviezen zullen we het besluit voor advies aan de Raad van State overmaken. Op die manier zullen we een definitief goedgekeurd stuk verkrijgen.

Over de precieze timing kan ik geen duidelijkheid scheppen. Ik weet niet zeker hoe lang de verwerking van de adviezen zal duren. Veel hangt immers af van de adviezen die we zullen ontvangen. Daarna moet alles naar de Raad van State. We zullen alle adviezen verwerken.

Mevrouw Coppé heeft verwezen naar een aantal instanties die volgens minister Smet nog niet zijn erkend. Ik heb vernomen dat de voorbereiding aan de gang is. Voor meer tekst en uitleg moet ik naar minister Smet verwijzen. Dit is zijn bevoegdheid.

Het feit dat ze nog niet zijn erkend, belet niet dat we weloverwogen afwijkingen op de verordening mogelijk hebben gemaakt. Ik heb voorbeelden gegeven van situaties waarin dit mogelijk en wenselijk is. Die afwijkingen vallen onder de bevoegdheid van de vergunnende overheden, die op hun beurt voor advies bij de bestaande provinciale toegankelijkheidsbureaus terecht kunnen.

Tot slot wil ik nog iets over de communicatie zeggen. Al bij al gaat het om beperkte wijzigingen van veeleer technische en logische aard. We hebben dan ook beslist dat een ruime communicatie niet echt noodzakelijk is. Minister Smet heeft het initiatief genomen alle architecten een schrijven met de details van de geplande wijziging te sturen. Zodra we over een definitief goedgekeurd besluit beschikken, zal nog meer communicatie volgen. We zullen dan ook in nieuwsbrieven, opleidingen en aangepaste brochures voorzien. De vergunnende overheden zullen door het agentschap Ruimte en Erfgoed worden geïnformeerd. Dit zal gebeuren tijdens de atria en de andere formele en informele overlegmomenten.

De voorzitter: Mevrouw Coppé heeft het woord.

Mevrouw Griet Coppé: Ik dank de minister voor zijn uitgebreid antwoord. Ik vind het vrij positief dat de toegankelijkheid van gebouwen, wat uiteindelijk de Vlaamse ambitie is, behouden blijft. Onder meer op vraag van de verschillende spelers op het werkveld, zoals studie bureaus en architecten, wordt een pragmatische oplossing gezocht. Dit leidt niet tot een vermindering van de toegankelijkheid. De verordening wordt aangepast om ze beter en gemakkelijker uitvoerbaar te maken.

Ik blijf natuurlijk nog met een vraag zitten. De minister heeft verklaard dat hij de timing niet zo goed kan inschatten. Dat is voor mij vrij belangrijk. Net als de heer de Kort ben ik voorzitter van een sociale bouwmaatschappij. We zouden graag plannen indienen. Die plannen zijn echter op de eerste verordening gebaseerd. Die verordening is vrij streng en wordt nu versoepeld. Raadt de minister ons aan deze plannen nu al in te dienen? Zal de administratie de verordening dan op een soepeler manier toepassen? Wachten we best op het advies van de Raad van State en het nieuw besluit? De vraag is of we nu al aan de hand van de versoepelde verordening kunnen verder werken.

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Ik dank de minister voor zijn duidelijk antwoord. Overleg met minister Smet zou eventueel kunnen leiden tot een besluit dat losstaat van de stedenbouwkundige regelgeving. In dat besluit kan dan worden opgenomen welke toegankelijkheidsnormen moeten worden gerespecteerd. In een dergelijk besluit kunnen trouwens ook niet-ruimtelijke elementen worden opgenomen. Hierdoor zou het mogelijk worden het probleem van de toegankelijkheid op een meer integrale wijze aan te pakken. Uit de discussie blijkt dit toch ons uiteindelijke doel te zijn.

Het lijkt me eveneens belangrijk eens naar het voorbeeld van de Verenigde Staten te kijken. Dit is een liberaal, maar bijzonder toegankelijk land. Het blijft me verwonderen dat we hier in het sociale Europa, met zijn respect voor de zwakkeren, in vergelijking met de VS helemaal niet zo toegankelijk zijn. Dat heeft allicht veel met mentaliteit te maken.

Ik begrijp de vrees in de sociale huisvestingssector voor bijkomende kosten. Ik wil onnodige kosten ook zo veel mogelijk vermijden. Het lijkt me een goede zaak de toegankelijkheidsaspecten al in het begin, bij het opstellen van de plannen voor een nieuwbouw of een renovatie, in aanmerking te nemen. De aanpassingen moeten natuurlijk redelijk blijven. Indien al van bij het begin rekening kan worden gehouden met die aanpassingen, kan

goedkoper worden gewerkt. Indien de aanpassingen naderhand moeten worden doorgevoerd, liggen de kosten hoger.

Het lijkt me belangrijk even op te merken dat de pers duidelijk heeft verklaard dat vier op tien personen met een handicap in armoede leven. Aangezien de sociale huisvestingsmaatschappijen niet toegankelijk zijn, worden ze daar echter ook uitgesloten. Het is belangrijk daar ook rekening mee te houden.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik zal zeker rekening houden met het voorstel van mevrouw Stevens, dat ik tijdens het eerstvolgend overleg met minister Smet ter sprake zal brengen.

De vraag van mevrouw Coppé kan ik moeilijk beantwoorden. Ik weet immers niet over welke bepalingen het precies gaat. We zullen haar de tekst bezorgen. Op die manier kan ze zelf oordelen in welke mate er eventueel een wijziging aankomt. Dit is natuurlijk afhankelijk van de adviesorganen en van de Raad van State. Ik wil daar niet op vooruitlopen. Ze kan dat zelf inschatten. De wijzigingen staan in een nota aan de Vlaamse Regering al vermeld. Indien ze dat zeer belangrijk vindt, moet ze zelf beoordelen hoe of wanneer ze tot indiening overgaat. Ik kan dat moeilijk in haar plaats doen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

**Vraag om uitleg van de heer Tom Dehaene tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de mogelijkheden met vierkantshoeves
- 109 (2010-2011)**

De voorzitter: De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mijn vraag om uitleg komt vanuit twee invalshoeken. In het Pajottenland krijg ik geregeld signalen dat er verschillende hoeves leegstaan. We hebben heel weinig mogelijkheden om daar iets mee te doen omdat de regelgeving het niet toelaat.

Eind september was ik op werkbezoek in Wallonië. Daar heeft men verschillende van die hoeves op een heel degelijke en mooie manier omgebouwd tot sociale woonprojecten. In een van die hoeves was men erin geslaagd om achttien sociale woningen te creëren. Ik moet u niet overtuigen dat we elke gelegenheid moeten aangrijpen om het sociaal objectief dat we hebben vooropgesteld, te halen.

In heel Vlaanderen en zeker in bepaalde regio's zijn er leegstaande vierkantshoeves, vooral omdat de landbouw tegenwoordig met zoveel technieken werkt, dat één landbouwer veel oppervlakte kan gebruiken. Daardoor worden er minder hoeves bewoond door landbouwers. Ik besef heel goed dat die hoeves niet onbetaalbaar mogen worden voor landbouwers. Dat is een neveneffect waar we aandacht moeten voor hebben.

Als zo'n hoeve op de inventaris van Erfgoed staat, zijn er meer mogelijkheden, maar jammer genoeg zijn er nog veel hoeves die daar niet op staan. Dus moeten we nagaan of we niet meer mogelijkheden moeten creëren om die leegstaande hoeves te gebruiken, eventueel nadat ze enkele jaren in onbruik zijn geraakt. Voor specifieke woonprojecten, bijvoorbeeld sociale woningen, moeten we dat zeker bekijken.

Minister, bent u bereid om openingen te creëren? Wat zijn de mogelijkheden voor de vierkantshoeves? Kunnen we een stap vooruit zetten in het behandelen van die dossiers om bijvoorbeeld het sociaal objectief, dat is vastgelegd in het Grond- en Pandenbeleid, te halen?

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: De boerderijen beschikken nu al over heel wat modaliteiten, onder andere de 100 vierkante meter voor vrije beroepen enzovoort.

Wat mij stoort, is dat de heer Dehaene ervoor pleit om die gebieden opnieuw voorrang te geven voor sociale woningbouw. Ik begrijp dat er sociale woningen moeten worden gebouwd, maar het kan geen primaat zijn. Er is ruimte te kort voor iedereen. Minister, als u ruimte zoekt om te wonen, dan moet u dat in zijn totaliteit bekijken en geen ad-hocbeleid voeren.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer Dehaene, ik ga ervan uit dat u hoeves in agrarisch gebied bedoelt, want voor vierkantshoeves in woongebied is er geen probleem. In agrarisch gebied bepalen de basisrechten inzake zonevreemde gebouwen, zoals bepaald in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, dat het aantal woongelegenheden beperkt moet blijven tot het bestaande aantal. Bovendien is het landelijke gebied misschien ook niet de meest geschikte plek om te verdichten en om extra sociale of andere woningen te bouwen, door de onaangepastheid van voorzieningen, mobiliteit enzovoort.

Ik ben niet van plan om het aantal woongelegenheden in algemene zin te laten vermeerderen. De regeling zou dan immers ook kunnen worden ingeroepen voor allerlei stallingen en schuren zonder enige waarde en met nefaste ruimtelijke impact. Daarmee wil ik niet zeggen dat we deze vierkantshoeves moeten laten verdwijnen in het landschap. Voor de echt waardevolle hoeves bestaan er momenteel al heel wat mogelijkheden. Indien de hoeve beschermd is als monument of opgenomen is in de inventaris van het bouwkundige erfgoed zijn de mogelijkheden tot herbestemming veel ruimer, net om de nuttige herbestemming en het behoud van het patrimonium mogelijk te maken. Dit geeft al heel veel mogelijkheden. Er is veel kans dat veel van de vierkantshoeves in agrarisch gebied die u in gedachten hebt, daaronder vallen.

Een tweede mogelijkheid is dat de lokale overheid de herbestemmingsmogelijkheden ten aanzien van haar waardevol zonevreed patrimonium uitwerkt via een specifiek planningsinitiatief. Er zijn al veel mogelijkheden op het lokale vlak of omdat het waardevol is. Dat is beter dan dat we op het Vlaamse niveau iets doen.

De voorzitter: De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Er zijn inderdaad mogelijkheden. Mijn vraag om uitleg was vooral geïnspireerd door de vraag of we niet moeten nadenken over een meer algemene regeling. De planlast voor de lokale besturen is niet te onderschatten. Voor alle duidelijkheid, mijn vraag om uitleg ging niet alleen over de sociale huisvestingsprojecten. Dat was maar een voorbeeld.

Ik besef dat we heel voorzichtig moeten zijn. De ruimtelijke ordening is heel belangrijk. Het ergste wat er kan gebeuren, is dat die hoeves leeg blijven staan en dat ze verloederen en daardoor gaan verdwijnen of in onbruik raken. Het is vooral voor de gebouwen die niet op de inventaris staan, dat we naar creatieve oplossingen moeten zoeken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Lode Ceysens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de implementatie van de conclusies van de commissies-Berx en -Sauwens en hun impact op ruimtelijke ordening - 81 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Ceysens heeft het woord.

De heer Lode Ceysens: Minister, ik wil even terugkomen op de ad-hoccommissie en het vele werk dat eind vorig jaar en begin van dit jaar in de schoot van het parlement is geleverd

om maatschappelijk belangrijke investeringsprojecten sneller tot stand te laten komen. We zijn daar zelfs tot de conclusie gekomen dat alle procedures in Vlaanderen sneller en beter moeten verlopen. Op die vrijdagmiddag hebben we aan de Vlaamse Regering een pak aanbevelingen gedaan.

Deze zomer was ik toe aan wat lichtere lectuur, en toevallig of niet kwam ik uit bij een verslag van de commissie Openbare Werken van 20 mei. Na de vraag om uitleg van de heer Vereeck aan minister Crevits is een geanimeerde discussie ontstaan tussen de voorzitter en de vraagsteller. Ik kan u de lectuur daarvan aanbevelen, maar mijn vraag gaat over het antwoord van de minister.

Er werd verwezen naar een taskforce, waar werd beslist om, gelet op de heterogeniteit van de materie, zes thematische werkgroepen op te richten. Een daarvan, ongetwijfeld de interessantste, ging over vergunningen adviesverlening en de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Die werkgroepen zijn toen opgestart en de taskforce heeft een aantal aanbevelingen geïdentificeerd die op korte termijn kunnen worden geïmplementeerd.

Ik denk dat het ons allemaal bijzonder veel genoegen deed in de Septemberverklaring van de minister-president te kunnen lezen dat met vaste tred verder wordt gewerkt aan die genomen intentie en dat het ook een absolute prioriteit blijft voor de Vlaamse Regering. Minister, wie zit er in de werkgroep vergunningen en adviesverlening en de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening? Wanneer is die voor het eerst samengekomen? Hoe zit het tijdsplan van deze werkgroep eruit? Is het de bedoeling dat deze werkgroep autonoom verder werkt en een verslag bezorgt aan de taskforce en de politieke stuurgroep, of wordt er permanent overleg gepleegd? Het zou natuurlijk jammer zijn mocht dat overleg er niet zijn, want dan zouden we moeten vaststellen dat er ook in deze werkgroepen een ernstige vorm van verkokering toeslaat.

Ik heb ook nog vragen over de andere werkgroepen. Zijn er specifiek voor Ruimtelijke Ordening kortetermijnvoorstellen van de taskforce en zo ja, welke? Hoe verlopen de besprekingen hierover in de politieke stuurgroep? Zal de voor de zomer vooropgezette timing gehaald worden door de taskforce, de stuurgroep en de Vlaamse Regering?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Geachte collega, ik besef dat zowel deze commissie, als de commissie-Sauwens en de commissie-Berx goed werk hebben geleverd. Uiteraard moeten we daar heel wat mee doen. Mijn collega heeft natuurlijk gelijk. Er zijn inderdaad thematische werkgroepen opgericht om het geheel te bekijken. Alvorens in te gaan op die thematische werkgroepen wil ik er toch graag de aandacht op vestigen dat naast die werking er ook een overkoepelende werkgroep is, die zich vooral ging focussen op het proces. Wat mij betreft, heeft deze werkgroep de belangrijkste opdracht, namelijk het uitwerken van een efficiënter en beter proces. In deze werkgroep zijn dan ook alle bij de taskforce betrokken beleidsdomeinen vertegenwoordigd.

U zei daarnet dat we moesten oppassen voor de verkokering. We zijn naar een steeds meer gezamenlijke thema- en sectoroverschrijdende werking geëvolueerd. De basis van die werking is het uitwerken van het verbeterd proces, wat dan de kapstok kan vormen voor de werking binnen thematische werkgroepen. Het is dus zaak eerst de lijnen uit te zetten, waarna thematisch kan worden verder gewerkt.

In de thematische werkgroep Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed (RWO) zitten vertegenwoordigers van: het beleidsdomein RWO, het beleidsdomein Mobiliteit en Openbare Werken (MOW), het beleidsdomein Leefmilieu, Natuur en Energie (LNE), het beleidsdomein Diensten voor het Algemeen Regeringsbeleid, het beleidsdomein Landbouw en Visserij, en het team van de Vlaamse Bouwmeester. De werkgroep vergaderde voor de eerste maal op 19 april 2010.

In eerste instantie heeft de werkgroep RWO ingezet op het inventariseren van de noodzakelijke gegevens en het in kaart brengen van de problematiek: adviestermijnen, machtigingen, bindende adviezen, vergunningen enzovoort. Over het ‘uniek geoloket’ werd bovendien een aparte vergadering met de GIS-deskundigen (geografisch informatiesysteem) georganiseerd.

Alhoewel de focus van de werkgroep RWO gericht was op de procedures, is er in de loop van dit onderzoek echter een belangrijke wisselwerking gebleken met de overkoepelende werkgroep naar een geïntegreerd proces. Het antwoord op een belangrijk deel van de aanbevelingen blijkt namelijk veel meer te liggen bij het proces dan bij proceduregerelateerde zaken. Het gaat onder andere om: het stroomlijnen van de relatie tussen de onteigeningsplannen en de ruimtelijke uitvoeringsplannen, de beroepsmogelijkheden van de overheden, de gecoördineerde adviesverlening en dergelijke meer. Er is onder andere gebleken dat voor deze aspecten een goed voortraject een belangrijke meerwaarde, en zelfs voorwaarde, is. Dat kwam volgens mij toch duidelijk naar voren in de aanbevelingen. Om deze reden is vanuit de werkgroep RWO de laatste maanden vooral medewerking verleend aan het uittekenen van een geïntegreerd proces, overeenkomstig de aanbevelingen van de commissies-Berx en -Sauwens, en dit binnen de overkoepelende werkgroep. Ook vanuit de andere thematische werkgroepen, onder andere deze getrokken door LNE en MOW, is er dergelijke input gekomen.

We hebben dus eigenlijk eerst vooral geïnventariseerd, daarna alles samengebracht en gekeken wat we daaruit kunnen afleiden voor het proces. Ik moet zeggen dat we op dat vlak vrij goed gevorderd zijn. We leggen nu de laatste hand aan een actieplan dat we, als alles goed zit, deze vrijdag binnen de Vlaamse Regering zullen bespreken. Het actieplan geeft aan wat we de volgende weken en maanden kunnen en moeten doen om dat allemaal om te zetten in een wijziging van het proces. Samen met minister Crevits en minister Schauvliege leggen we er vandaag de laatste hand aan, zodat het overmorgen kan worden besproken op de vergadering van de Vlaamse Regering. Waarschijnlijk volgt dan het actieplan.

De voorzitter: De heer Ceysens heeft het woord.

De heer Lode Ceysens: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Als het goed is, dan mag dat ook heel duidelijk gezegd worden. Ik feliciteer u met wat er tot op heden is gebeurd. Ik ben vooral tevreden dat ik uit uw antwoord duidelijk kan afleiden dat men sectoroverschrijdend blijft overleggen. Want in dat verband hebben we toch een heel duidelijk pijnpunt aangehaald. Ik ben ook blij dat er goed wordt verder gewerkt. Ik hoop dat u met hetzelfde tempo kunt doorgaan. Ik wens u daar succes mee. Ik hoop dat u dat enthousiasme kunt blijven overbrengen op alle andere ambtenaren die bij het proces worden betrokken.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: U zet me in de bloemetjes. Ik zal die bloemen delen met mijn twee collega's.

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Kunnen de commissieleden dat actieplan snel krijgen wanneer het is goedgekeurd?

Minister Philippe Muylers: Ik zal daaraan denken op de vergadering van de Vlaamse Regering. Ik denk dat het het best is dat ik daar afspraken over maak met mijn collega's. Het gaat dan wellicht om de drie commissies: die van Leefmilieu en Ruimtelijke Ordening en ook die van Openbare Werken.

De voorzitter: Misschien moeten we dan de commissie-Sauwens opnieuw boven de doopvont houden om te vermijden dat hetzelfde stuk in drie commissies besproken moet worden.

Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Dirk de Kort tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het vermoeden van vergunning en de reikwijdte van de artikelen in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hierover - 110 (2010-2011)

De voorzitter: De heer de Kort heeft het woord.

De heer Dirk de Kort: Minister, op 7 december 2009 heb ik ook al een schriftelijke vraag gesteld over de inwerkingtreding van de gewestplannen en de toepassing in dat kader van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, en meer bepaald het vermoeden van vergunning.

Op 17 augustus 2010 keurde de Vlaamse Regering het door u opgestelde Handhavingsplan Ruimtelijke Ordening 2010 goed. In uw handhavingsplan lees ik in paragraaf 9.2 van het ‘Onderzoek naar rechtszekerheid van het vermoeden van vergunning’ het volgende: “Er wordt onderzocht of deze figuur niet kan en moet worden vervangen door een meer verfijnde techniek, die met het opstellen van as-builtonplannen gepaard gaat en bijgevolg ook voor de toekomst een houvast zal bieden voor de bevoegde overheden en de burger.”

Dat treft. In het voorjaar stuitte ik immers op een boeiend boekje, geschreven door een eminent jurist, die met zijn voeten in de praktijk staat. Het betreft meester Sebreghts en zijn boekje ‘Het vermoeden van vergunning. Aandachtspunten voor indiening en behandeling van aanvraagdossiers en opmaak van het vergunningenregister’, uitgegeven bij Politeia. Minister, dat boekje werd overgemaakt naar aanleiding van een casus in Brasschaat, waarbij men verwees naar de schriftelijke vraag die ik aan u had gesteld en het antwoord van u daarop.

Meester Sebreghts legt in zijn publicatie de vinger op een juridische wonde. Door de formuleringen in de decreten gecombineerd met enkele interpretatieve gerechtelijke uitspraken, komt hij immers tot de conclusie dat de techniek van het vermoeden van vergunning niet loopt tot de vaststelling van een gewestplan, veelal eind jaren zeventig, maar tot 1994, omdat pas toen de openbaarheid en consulteerbaarheid van een gewestplan op elk gemeentehuis afgeschaft werd. Het is duidelijk dat de impact van die stelling bijzonder groot is. Voor alle bestaande constructies gebouwd tussen 22 april 1962 en 24 maart 1994 kan in die hypothese een beroep worden gedaan op het beperkt weerlegbaar vermoeden van vergunning. Indien er voor die constructies geen proces-verbaal of een niet anoniem bezwaarschrift voorhanden is, opgemaakt binnen de 5 jaar na de oprichting van de betreffende constructie, zullen deze constructies het vermoeden van vergunning kunnen genieten, ook al kan zwart op wit worden bewezen dat de constructie in feite zonder vergunning of in strijd met de verleende vergunning werd gebouwd.

De gemeenten, die belast zijn met de opmaak van een vergunningenregister, zullen ongetwijfeld vroeg of laat met deze problematiek geconfronteerd worden. Ze kunnen uiteraard zelf een standpunt innemen. Indien deze redenering inzake de toepassing van het vermoeden voor constructies gebouwd tot 24 maart 1994 niet zou worden aanvaard, dan zullen er ook veel procedures volgen voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen. En dan moet worden opgevolgd hoe de rechtspraak in de ene of de andere richting zal bijsturen.

Dus, minister, heb ik hierover een aantal vragen. Wat is uw reactie op de stelling dat de huidige formulering eigenlijk leidt tot de situatie waarbij de beperking van de rechtsmiddelen als verweer tegen een vermoeden van vergunning geldt voor heel Vlaanderen tot 1994 en niet per gewestplan apart? In hoeverre bent u bereid dit te onderzoeken en zo nodig een decretaal tekstvoorstel te doen? Hoeveel staat u met het door u in het handhavingsplan aangekondigde onderzoek? Welke vorm neemt dat onderzoek aan? Tegen wanneer verwacht u hierover resultaten?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik zou het boekje ook heel graag lezen. Is dat van Hugo Sebreghts of van zijn zoon?

De heer Dirk de Kort: Van zijn zoon.

Minister Philippe Muyters: Ik ga dat zeker ook eens met plezier doornemen. Ik kende het boekje niet, maar wel de problematiek. De juridische argumentatie daarvan is ook niet nieuw. Ik ben ook wel op de hoogte dat een aantal advocaten de stelling proberen te verdedigen dat het vermoeden van vergunning, voorzien in de codex, zou gelden tot 1994 en niet slechts tot de werkelijke datum van eerste inwerkingtreding van de gewestplannen eind jaren 70.

In dat verband verwijs ik al naar het schriftelijke antwoord dat ik u bezorgde en dat gepubliceerd werd op 24 februari. Daarin is de verwijzing naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, de Raad van State en het hof van beroep van Gent opgenomen. Ik ben zelf geen jurist, maar de rechtspraak van die verschillende instanties wijst in een richting. De conclusie is in elk geval dat er geen verband bestaat tussen het besluit van de Vlaamse Regering van 23 februari 1994 houdende bepaling van de normatieve delen van het definitief vastgestelde gewestplan en de regeling rond het vermoeden van vergunning.

Ik ben dan ook van mening dat er zich voor deze problematiek geen aanpassing van het decreet opdringt. Voor wat betreft het in het handhavingsplan aangekondigde onderzoek naar de rechtszekerheid van het vermoeden van vergunning kan ik u meedelen dat mijn administratie uiteraard al met het onderzoek bezig is. Wanneer de mogelijke voorstellen voldoende uitgewerkt zijn, zal ik dat uiteraard hier voorleggen.

De voorzitter: De heer de Kort heeft het woord.

De heer Dirk de Kort: Ik ben toch wel wat ontgoocheld in uw antwoord, minister, omdat de stelling die u hebt uiteengezet in het zeer uitvoerige antwoord dat we op de schriftelijke vraag hebben gekregen, nadien al verder is weerlegd in de rechtspraak. Dat wordt ook verder toegelicht in het boekje, dat echt aanbevolen lectuur is. Daar verwijst men naar een uitspraak van de rechtbank van Brussel van 21 december 2009 waar men zeer duidelijk uw stelling verwerpt, en waar men zegt – en ik citeer: “Artikel 4.2.14 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening voorziet dat bestaande constructies waarvan door enig bewijsmiddel wordt aangetoond dat ze gebouwd werden in de periode vanaf 22 april 1962 tot de eerste inwerkingtreding van het gewestplan waarbinnen ze zijn gelegen, geacht worden te zijn vergund, tenzij het vergunkarakter wordt tegengesproken door een proces-verbaal of een niet-anoniem bezwaarschrift, telkens opgesteld binnen een termijn van 5 jaar na het optrekken of het plaatsen van de constructie. Dit heeft onmiddellijke werking vanaf 1 september 2009 en moet in de huidige zaak worden toegepast.” Ik stel toch voor om dat met uw administratie verder te laten onderzoeken.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik kan u niet vragen om me een kopie van het boekje te geven, want dat zou niet echt legaal zijn. Als u me de coördinaten van het boekje geeft, dan zullen we dat laten bekijken door de juristen. Als er dan effectief grond is om het opnieuw aan te brengen, dan nemen we contact op.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

**Vraag om uitleg van de heer Karlos Callens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het plaatsen van bijgebouwen in agrarisch gebied
- 112 (2010-2011)**

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Mijn vraag komt eigenlijk van de duivenliefhebbers. Het is toch wel een serieuze vraag omdat men stilletjes begint aan te voelen dat duivenliefhebbers op zoek zijn naar gebouwen buiten de echte woonzone omdat er binnen die woonzone soms problemen zijn met burens enzovoort. En ook omdat er misschien wel een beetje minder liefhebbers zijn, maar die vragen wel een redelijk grote entiteit voor het houden van duiven. U weet ook dat we als duivenliefhebbers een heel grote bekendheid hebben in het buitenland. Voor België is dat zelfs bijna een instap in bepaalde landen. Denk maar aan Thailand.

Minister, u hebt onlangs beslist dat voor bepaalde werken en handelingen de stedenbouwkundige vergunningsplicht vervangen kan worden door een stedenbouwkundige meldingsplicht. Ik vind dat zeer lovenswaardig. Deze meldingsplicht is van toepassing voor gevallen waarin de beoordelingsruimte van de overheid minimaal is, omdat de werken een eenvoudig en gangbaar karakter hebben. De Vlaamse Regering is bevoegd om de lijst van meldingsplichtige werken en handelingen op te maken. Ze heeft de lijst vastgelegd in een recent besluit van 16 juli 2010. Dat besluit treedt in werking op 1 december 2010.

De werken mogen beginnen – als ik me niet vergis – 20 dagen na de melding en ze moeten gerealiseerd zijn binnen de 2 jaar na de melding. Hoe zit het met de werken in agrarisch en eventueel ‘landschappelijk waardevol agrarisch gebied’, bijvoorbeeld het plaatsen van een bijgebouw, dierenhok of duiventil? Uit het verslag van de Vlaamse Regering blijkt wel dat er een mogelijkheid is voor bijgebouwen voor bedrijfsgebouwen, bijvoorbeeld in agrarisch gebied uiteraard voor landbouwers. Een landbouwer kan dat dus gerust doen met een melding. Maar als een duivenliefhebber een duivenhok wil plaatsen, kan hij het heel moeilijk hebben met de vergunning. Het zou heel interessant zijn mocht u daar een oplossing aan kunnen geven en toch de mogelijkheid bieden voor de hobbyisten in het algemeen.

Minister, valt het plaatsen van een bijgebouw, een duiventil of een dierenhok, voor hobbyisten in een agrarisch gebied onder de meldingsplicht? Zo ja, onder welke voorwaarden? Zo neen, bent u bereid nog aanpassingen aan dit besluit door te voeren?

De voorzitter: Mevrouw Taeldeman heeft het woord.

Mevrouw Valerie Taeldeman: In mijn streek zijn er veel duivenliefhebbers, maar mijn vraag gaat nog over iets anders. De twee besluiten die gepubliceerd zijn in het Belgisch Staatsblad gaan op 1 december 2010 in werking. Ik meen me te herinneren dat u ook altijd aangekondigd hebt dat daar een grote informatiecampagne aan gekoppeld zou worden om de lokale besturen en de diensten van stedenbouw heel goed te informeren. Ik kan u immers verzekeren dat we op de diensten van stedenbouw heel veel vragen krijgen over die bijkomende vrijstellingen en die meldingsplicht. Mijn vraag is dan ook of u al iets meer kan zeggen hoe die informatiecampagne zal worden opgezet. Hoe wordt die voorbereid? Wanneer worden lokale besturen heel goed geïnformeerd over alle nieuwigheden die in werking treden op 1 december 2010?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Het is in elk geval zo dat we die informatiecampagne effectief doen. Er is een folder die opgemaakt is en die nu bij de drukker ligt. Dat is een van de manieren. Ook op internet zal de nodige informatie worden doorgegeven.

Om in te gaan op de vragen van de heer Callens kan ik wat betreft zijn eerste vraag heel kort zijn. Het plaatsen van een bijgebouw zoals een duiventil bij een zonevreemde woning kan niet door middel van een melding. Maar het is eigenlijk nog veel beter. Ik wil volledig zijn en

u erop wijzen dat vanaf 1 december 2010 het plaatsen van een bijgebouw bij een woning, of die nu zonevreed is of niet, in veel gevallen vrijgesteld is van een stedenbouwkundige vergunning.

Er worden een aantal randvoorwaarden geformuleerd. De belangrijkste hierbij zijn dat het bijgebouw in een straal van 30 meter rond de woning wordt geplaatst, dat het bijgebouw niet wordt gezet in kwetsbaar gebied, dat het bijgebouw niet hoger is dan 3 meter en dat de oppervlakte van 40 vierkante meter per goed niet wordt overschreden.

Bij de opmaak van het meldingsbesluit en het nieuwe vrijstellingenbesluit werd zo veel mogelijk naar een eenvoudig tweedelig systeem gestreefd van enerzijds vrijstelling van vergunning en anderzijds vergunningsplicht. Dat is het uitgangspunt. De melding werd enkel ingevoerd voor zaken waar de beoordelingsruimte van het bestuur minimaal is, maar waar het vrijstellen van de stedenbouwkundige vergunningsplicht niet opportuun is omwille van de koppeling met andere regelgeving. Dat is de reden.

Voor bijgebouwen die niet voldoen aan de eerder gestelde voorwaarden is er nog een ruimtelijke beoordeling van het bestuur vereist en geldt bijgevolg de vergunningsplicht. Ofwel val je onder de voorwaarden en ben je vrijgesteld, ofwel val je er niet onder en heb je vergunningsplicht.

In die gevallen waar de vrijstelling niet geldt, gelden bijgevolg de basisrechten voor zonevreedde constructies die vermeld zijn in de codex. In dit kader moet ik tevens verwijzen naar de omzendbrief van 2002 waarin richtlijnen worden gegeven voor de beoordeling van aanvragen voor het bouwen of oprichten van stallingen voor weidedieren, geen betrekking hebbend op effectieve beroepslandbouwbedrijven, waardoor er mogelijkheden bestaan voor het plaatsen van een dierenhok.

U vraagt of ik eventuele aanpassingen aan het besluit inzake de melding overweeg. Dit is momenteel niet aan de orde. We hebben namelijk geoordeeld eerst voldoende ervaring te willen opdoen met de huidige versie van het besluit. Ik denk dat mijn antwoord voor u goed nieuws is, want voor dieren heb je geen melding nodig.

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Minister, ik dank u voor uw antwoord. U ziet dat er zaken zijn waarvan de mensen denken dat het ene wel kan en het andere niet. Mijn vraag komt er naar aanleiding van een artikel dat ik heb gelezen. Daar stond het niet zo in.

Ik ga met veel plezier aan de duivenliefhebbers meedelen dat de minister ervoor gezorgd heeft dat ze mogen bouwen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het dossier inzake de motorcrossterreinen - 20 (2010-2011)

Vraag om uitleg van mevrouw Linda Visser tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de stand van zaken met betrekking tot motorcrossterreinen - 64 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Voorzitter, minister, ik heb niet alleen tijdens deze legislatuur, maar ook tijdens vorige legislatuur, meerdere keren vragen gesteld over dit fenomeen. U weet dat

wij zeer begaan zijn met de motorcrosssport maar ook met het leefmilieu, een correcte evenwichtige ruimtelijke ordening en de levenskwaliteit in Vlaanderen.

Omwille van het tijdsbestek, ga ik niet de volledige voorgeschiedenis vertellen. Iedereen kan de stukken en de betogen lezen. Er is intussen wel een betoging gehouden.

Minister, ik denk dat het tijd is om het landingsgestel in te schakelen en stilaan beginnen te landen. In maart hebt u in deze commissie gezegd dat er volop beweging zat in het dossier. Intussen is het oktober. Ik veronderstel dat de beweging er inderdaad is en dat we binnenkort kunnen landen.

Het blijkt een zeer moeilijk dossier te zijn. U hebt al veel verdienstelijke stappen gezet. Er zijn bilaterale gesprekken geweest met de verschillende provinciebesturen. Ik heb me daarover laten informeren binnen mijn provincie West-Vlaanderen. U hebt ook gesprekken gevoerd met de kabinetten van Sport, Leefmilieu en Ruimtelijke Ordening en de betrokken administraties. De mogelijkheden werden in kaart gebracht. De specifieke locaties per provincie wou u niet meedelen om potentieel protest te vermijden.

Het was aan de Vlaamse Regering om hierover een principebeslissing te nemen. Wat er intussen is gebeurd, weet ik niet. Ik weet wel dat er in mijn provincie twee locaties zijn waar er weinig of geen problemen rond zijn: de achterhaven van Zeebrugge en Jabbeke. De provincie heeft me dit ook gezegd.

Minister, wat is de stand van zaken van het dossier? Is er een principiële akkoord? Wat is de visie van de Vlaamse Regering? Wat is de concrete planning en timing? Wilt u al iets meer kwijt over de mogelijke locaties?

De voorzitter: Mevrouw Vissers heeft het woord.

Mevrouw Linda Vissers: Voorzitter, minister, het dossier van de motorcrossterreinen werd al herhaaldelijk besproken in deze commissie. Tot op heden merken we echter weinig vooruitgang in dit dossier.

Tijdens de commissievergadering van 24 maart 2010 werd dit dossier een laatste maal besproken. U hebt toen meegedeeld dat er bilaterale gesprekken waren geweest in februari met alle provinciebesturen. Intussen zijn de besprekingen met mensen van het kabinet Sport, het kabinet Ruimtelijke Ordening en het kabinet Leefmilieu samen met de betrokken administraties ook al achter de rug.

U antwoordde toen: “We hebben alles nu in kaart gebracht. Dat betekent dat we principiële beslissingen moeten nemen, ook op het niveau van de Vlaamse Regering.” U zou dit dossier voorleggen aan de Vlaamse Regering op 3 maart. Verder zei u: “Er is volop beweging in dit dossier.” Intussen zijn we meer dan een half jaar verder en de ene bron, al wat luider dan de andere, weet ons te melden dat er tijdens een werkgroep in juli ter sprake kwam dat de hele opzet wat stilgevallen leek. Sinds de laatste commissievergadering waar we het debat voerden over de motorcrossterreinen was er alleszins aan de politieke horizon niet veel beweging meer te bespeuren.

Minister, vandaar mijn vragen. Wat is de stand van zaken in dit dossier? Welke stappen hebt u reeds ondernomen? Als er binnen de Vlaamse Regering een principiële akkoord is, zou u opnieuw bilateraal contact opnemen met de provincies. Is er op dit moment al een principiële akkoord? En zo ja, werden de bilaterale contacten met de provincies opnieuw opgestart? Wat was het resultaat van deze gesprekken?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Voorzitter, zoals hier al is gezegd, zijn we vanaf maart bezig geweest met het dossier van de motorcrossterreinen.

Een eerste belangrijk principe is dat we de zoekopdracht zouden uitvoeren vanuit de provincies. Deze werkwijze heb ik vanaf het begin voorgesteld, en ik wens me daar conse-

quent aan te houden. Ik krijg bovendien geen signalen dat de provincies hun werk niet ernstig nemen. Vanuit Vlaanderen zal uiteraard de nodige ondersteuning worden verleend. Dit is zeker ook noodzakelijk tijdens het proces van de opmaak van ruimtelijke uitvoeringsplannen (RUP's), plan-MER's (milieueffectrapportage), en andere.

Een tweede principieel engagement van de Vlaamse Regering gaat over de bedrijventerreinen en brownfields. Er kan worden onderzocht of deze in aanmerking kunnen komen voor de inplanting van tijdelijke omlopen, in afwachting van de ontwikkeling van het gebied. Daarnaast wordt ook ingegaan op de vragen van de provincies Antwerpen, West-Vlaanderen en Oost-Vlaanderen om ook de havengebieden in het onderzoek te betrekken. Ook in deze gebieden kan worden onderzocht of tijdelijke inrichtingen mogelijk zijn, in afwachting van de realisatie van het industrieterrein. De meeste provincies zien namelijk in de activering van reservegronden de laatste mogelijkheid om in sites voor sporten met hinderlijke inslag te kunnen voorzien, gelet op de vroeger reeds gedane onderzoeken, de zoektocht naar een maatschappelijk en politiek draagvlak en het substantieel ruimtebeslag, nodig voor dergelijke sites.

Vervolgens zijn we ingegaan op de opportuniteit met betrekking tot de vervreembare militaire domeinen, waar ook de mogelijkheden moeten worden bekeken, en is ook de optie van specifieke indoorinfrastructuur voor gemotoriseerde sporten als alternatieve oplossing voor het probleem niet verlaten.

Dit alles om aan te geven dat we alle mogelijke pistes hebben onderzocht en nog onderzoeken. De zoektocht naar geschikte terreinen is op die manier in feite uitgebreid met een bijkomende onderzoekspiste, namelijk het tijdelijk gebruik van industriegebied of havengebied, in afwachting van de realisatie die daar zou kunnen zijn.

In mei werden alle gegevens met betrekking tot de ontvreembare militaire domeinen overgemaakt aan de provincies, de gemeenten en aan de sector. Die worden momenteel grondig gescreend op mogelijkheden voor het aanleggen van gereguleerde omlopen. Dus zowel van onderuit – de sector – als van bovenuit – de overheid – gebeurt het onderzoek. Ik hoop dat er op die manier toch een aantal mogelijke locaties naar boven zullen komen.

Ook bij de oplijsting van brownfields, bedrijventerreinen en havengebieden zal de Vlaamse overheid de nodige medewerking en inventarisatie aanreiken, maar de provincies beschikken via hun provinciale ontwikkelingsmaatschappijen (POM's) reeds over een goed overzicht.

Vanuit het beleidsdomein Sport werd met elke provincie een ad-hocwerkgroep samengesteld, met de verschillende betrokken departementen en kabinetten. Deze groep staat in voor de voortgangsbewaking en het effectief voortzetten, maar ook voor ondersteuning van de projecten die door de provincies worden aangedragen. Aangezien de meeste informatie net voor de zomer werd aangeleverd, zal dit najaar per provincie een opvolgvergadering plaatsvinden. Mijn kabinet Sport volgt dit op.

Ten slotte kan ik nog melden dat we vanuit de sector steeds meer signalen krijgen dat de sector zich bewust is van zijn verantwoordelijkheid en op zoek gaat naar alternatieven. Zo is men steeds meer bereid om mee te stappen in een verhaal van de tijdelijke omlopen. Toen ik startte met dit onderzoek, kwam uit de sector naar voren dat die tijdelijke omlopen geen oplossing waren, want dat je die omlopen voldoende lang moest hebben om ze rendabel te houden. Het kan een zeer goede ontwikkeling zijn als men kan evolueren naar het gebruik van stille motoren en zelfs elektrische motoren, waarover onderzoek gebeurt.

Ik hoop dat we door de gesprekken in het najaar effectief kunnen komen tot een gedragen oplossing met een maatschappelijk draagvlak dat beduidend groter moet zijn, misschien ook met de voorstellen van de sector. Ik denk dat alles is opengesteld wat we kunnen openstellen. We zullen dat met de provincie verder afronden. Het zou niet verstandig zijn om daar nu meer details over te geven.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Ik dank de minister voor zijn antwoord. Het zal waarschijnlijk niet de laatste vraag om uitleg zijn over dit dossier. Het moet me wel van het hart dat het in Vlaanderen ellendig lang duurt om iets gedaan te krijgen. Dat is niet specifiek zo voor dit dossier, maar ook voor andere. Meestal eindigen we dan in de ‘werkgroepisering’. Een bepaalde categorie van mensen maakt daar een fulltime functie van, maar ondertussen gebeurt er niets.

Ik onthoud dat men bezig is. Wat betreft de tijdelijke omlopen, wordt er in de achterhaven van Zeebrugge en in de haven van Gent nu en dan al gereden. Men kan de circuits zelfs zien op luchtfoto's. Is het dan zo moeilijk om daar op een of andere manier een tijdelijk kader voor te maken en dan naar een definitieve oplossing te gaan? Ik kan u zelfs documenteren met een aantal luchtfoto's als dat nodig is.

Wat de timing betreft, hebt u het over het najaar. We zitten al in het najaar. Ik wil ervoor pleiten om een tandje bij te steken, minister. Het werk te velde is blijkbaar gebeurd. Ik hoor vanuit de provincie West-Vlaanderen dat men die tijdelijke oplossing in het havengebied en in Jabbeke wel ziet zitten. Er zijn zelfs nog andere kandidaten. Er zijn dus mogelijkheden. Ik denk dat we alle prioriteit moeten zetten op de tijdelijke gebieden, want vooraleer het GRUP en alle andere zaken in orde zijn, zijn we al jaren verder. Ondertussen moeten onze vrienden motorcrossers gaan trainen in het noorden van Frankrijk en in andere omliggende landen. Ik pleit ervoor om alles op alles te zetten voor de tijdelijke omlopen en de rest zijn gang te laten gaan.

De voorzitter: Mevrouw Vissers heeft het woord.

Mevrouw Linda Vissers: Minister, ik dank u voor het antwoord. Ik heb geleerd dat u niet hebt stilgezeten en heel veel werk hebt verricht, ook de afgelopen maanden. Zoals de heer Decaluwe zegt, zijn we nu in het najaar en bijna volgend jaar. Steek een tandje bij, zou ik zeggen.

U hebt een halfjaar al goed werk verricht, maar de sector is vragende partij om een beetje meer informatie te krijgen. Tot op vandaag hebt u te weinig gecommuniceerd naar die mensen. Het is misschien heel moeilijk, maar zij zouden graag op de hoogte blijven van wat er al gebeurd is.

Ik heb uit uw antwoord geleerd dat u de grote verantwoordelijkheid legt bij de provincie. U zegt dat de provincie samen met u moet zoeken. We zullen het dossier verder opvolgen in de provincieraden, in mijn geval die van de provincie Limburg.

De heer Bart Martens: Minister, ik heb begrepen dat u de zoekzones wat hebt verruimd en dat u aan het landen bent of in elk geval vooruitgang boekt. Ik wil toch waarschuwen dat in veel van die havengebieden die u blijkbaar in ogenschouw neemt om tijdelijke omlopen te creëren, er vaak sprake is van tijdelijke natuur die is vastgelegd in het kader van natuurcompensatieprogramma's die vaak aan Europa zijn aangemeld in het kader van instandhoudingsdoelstellingen. Spijtig genoeg overlappen onze havengebieden met de speciale beschermingszones van de Europese Habitat- en Vogelrichtlijnen. Het havengebied Antwerpen bijvoorbeeld is als Vogelrichtlijngebied Polders van de Beneden-Zeeschelde beschermd. Ik denk dat hetzelfde geldt voor een stuk van de achterhaven van Zeebrugge, de Dudzeelse polder en noem maar op. Het is dus niet evident om daar in tijdelijke omlopen te voorzien. Daar botsen we op de natuurbehoudswetgeving.

Ik wil u vragen, als u die gebieden in ogenschouw neemt, om u er zeker van te vergewissen dat er geen schendingen zijn van de Europese natuurbehoudswetgeving en dat we niet in conflict komen met al toegezegde tijdelijke natuurbeschermingsgebieden en met de instandhoudingsdoelstellingen die we aan de Europese instanties hebben gemeld.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik ben heel blij met uw betoog, want het duidt juist op de reden waarom het zo traag gaat en zo moeilijk is.

De heer Decaluwe zegt dat er over de haven van Zeebrugge eensgezindheid is. Ik hoor hier zeggen: pas op voor het Vogelrichtlijngebied en andere zaken. Jabbeke ken ik vrij goed. Men zegt dat er eensgezindheid over is. Ik heb daar duidelijk het signaal gekregen dat de mensen daar helemaal niet tevreden zouden zijn mochten we het daar brengen. Dat is ook de reden waarom ik probeer vandaag eerst met de provincie tot een overeenkomst te komen, alvorens we dingen naar buiten brengen en we duidelijk weten dat het in overeenstemming is met andere wetgeving.

Uiteraard moeten we dat bekijken. De dag dat je iets naar buiten brengt, krijg je actiegroepen die tegen zijn. Ik pleit er dus voor dat iedereen hier aanwezig die er zo zwaar voor pleit, in elke gemeente waar dat aan bod kan komen, duidelijk voor zijn achterban gaat pleiten zodat men daar evengoed voorstander is als hier in het parlement.

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: In Zeebrugge was het normaal voorzien in het kader van de afbakening van het havengebied. Het was lange tijd niet opgenomen. Zelfs in de industriezone heeft men het niet kunnen maken en is het gebied geschrapt.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: De problematiek van de Vogelrichtlijnen moet vanzelfsprekend gevolgd worden, maar in de haven van Gent weet ik pertinent dat dat een pure industriezone is, tussen de terrils van een of ander bedrijf. In de haven van Zeebrugge was er een mogelijkheid, los van het Vogelrichtlijngebied.

Minister, ik pleit er toch voor om op een bepaald ogenblik zelf te beslissen. Maak u geen illusies: wat men ook voorstelt, er is in deze regio altijd protest tegen alles. Op een bepaald ogenblik moet een politicus beslissen.

De voorzitter: Mevrouw Vissers heeft het woord.

Mevrouw Linda Vissers: Minister, ik kan u deels volgen dat er eensgezindheid moet zijn in de provincie en dat u daarna pas zult communiceren.

Minister Philippe Muyters: Er moet een maximaal draagvlak zijn.

Mevrouw Linda Vissers: Een maximaal draagvlak, oké. We zijn nu een halfjaar verder. Ik weet niet precies meer wanneer de motorcrossers de straat zijn opgekomen in Brussel. Ik begrijp de gevoeligheid, maar als u niet communiceert, zal de zaak op een bepaald ogenblik misschien escaleren en komt er opnieuw een actie van de motorcrossers die zeggen: alles ligt stil op het kabinet van Muyters, wij horen niets. Vanuit de provincie horen wij daar ook weinig over. Ik zal sowieso in de volgende provincieraad van Limburg een vraag laten stellen over de stand van zaken daar zodat we beter op de hoogte zijn.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■